

DE VIJF VAN DUIVENOORD

C. TH. JONGEJAN DE GROOT

DE VIJF VAN DUIVENOORD

C. Th. JONGEJAN-DE GROOT

DE VIJF VAN DUIVENOORD

Mer illustraties van Geeske van Tienhoven

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. MOEDER BOLHAAR DENKT HARDOP

„Nee Trix, 't duurt nog wel even voor je speelkameraadjes thuis zijn.”

Mevrouw Bolhaar keek naar de ruwharige fox-terriër, die met gespitste oren was opgestaan en nu terugplofte in zijn mand. Ze stond op, gaf hem een hondecake, trok plagend aan zijn oor en zei lachend: „Dat bevalt je niet, hè! Je zou graag een robber-tje vechten met Dicky en Don, maar ik ben blij dat de wildebrassen nog even wegblijven.”

„Vroeg u iets, mevrouw?”

„Nee hoor, Catrien, ik pruttelde maar wat in mezelf.”

Ik moet afleren in mezelf te praten, dacht mevrouw Bolhaar. Het is een dwaze gewoonte, die ik me heb aangewend toen ik hele dagen alleen was op die plantage in Kongo. Alleen met de kinderen en de bedienden en toen er altijd gevaren dreigden; maar nu is het veilig.

Ze keek rond in de gezellige woonkamer. 'Ons Nestje' hadden ze hun mooie nieuwe huis genoemd. Och, die naam was een beetje ouderwets en sentimenteel, maar je werd ook wel een beetje week, als je jarenlang zo ver van je land in de rimboe had gewoond.

Mevrouw Bolhaar nam de jumper van lichtblauwe wol op, waaraan ze had zitten breien en telde de toeren. Ze maakte een jumper voor Dicky. Een echte meisjesjumper van lichtblauwe wol en dat was helemaal niet naar de zin van haar dochter. Mevrouw Bolhaar glimlachte in zichzelf: Dicky had een donkerblauwe trui willen hebben net als Don. En dan liefst een spijkerbroek erbij, waarin ze kon ravotten als een jongen.

Dit keer zou ze haar zin niet krijgen. Ze wàs een meisje en blééf een meisje.

Toet-toet-toet.

Nee maar, dat was de claxon van de auto van haar man. Dat was een gezellige verrassing. Ze had hem niet voor zes uur thuis verwacht. Ze zou al vast een heerlijke kop thee voor hem inschenken.

„Hallo vrouw.”

Ingenieur Bolhaar kwam binnen en zette zich aan tafel.

„Handjes wel gewassen? Ik geloof er niets van.”

Mijnheer Bolhaar ging niet in op het grapje, maar zei: „Zou het niet mogelijk zijn dat je met me meereed naar Den Haag? Er is iets . . . ik moet gaan praten . . . ik heb bericht gekregen . . .”

Mevrouw keek gespannen naar haar man. Er wàs iets . . . ze begreep dat er gepraat moest worden met een van de officiële instanties. „Betekent het . . . mogen we niet in Holland blijven?”

Mijnheer Bolhaar haalde de schouders op. „We moeten voor enkele maanden naar Zambia.”

„Maar we zouden toch hier blijven zolang de kinderen nog jong waren? We kunnen toch niet wéér slapen met een gewapende bewaker voor de deur?”

„Nee, nee,” zei haar man. „In Zambia is het volkomen rustig en wat de kinderen betreft: ze zouden alleen maar een paar maanden uit logeren hoeven te gaan. Het betreft jonge leerkrachten, die in de onderontwikkelde gebieden les moeten gaan geven. Ik moet ze installeren en wat wegwijs maken.”

„Het zal zo'n teleurstelling zijn voor de kinderen,” zuchtte mevrouw.

„Laten we nu dadelijk naar Den Haag vertrekken,” jachtte de ingenieur. „Ik zal daar iemand ontmoeten, die mij volledige inlichtingen kan verschaffen.”

Mevrouw Bolhaar dacht even na. De kinderen zouden pas over een paar uur thuiskomen. Ze zouden uit school naar de kapper

gaan. Zouden ze vannacht alleen kunnen zijn?

„Laat Catrien maar blijven. We komen vanavond laat weer terug.”

Toen Catrien zei dat ze die avond ergens anders baby-sit zou zijn, vond mijnheer Bolhaar dat nog geen bezwaar.

„Er zwerven geen wilde dieren om het huis, vrouw. Leg een briefje klaar en schrijf dat ze rustig naar bed moeten gaan. Als ze wakker worden, zijn we hopelijk terug.”

Mevrouw Bolhaar zuchtte. 't Zou zo vervelend zijn voor de kinderen als ze haar niet vonden. Ze schreef een briefje en legde een paar extra grote appels klaar. Catrien beloofde dat ze op hen zou wachten en met het tweetal zou eten.

Toen ze het bospad afreden om op de grote weg te komen, keerde mevrouw Bolhaar zich nog even om. 'Ons Nestje' las ze nog eens. 'Ons Nestje'... Ze had gedacht dat ze er zich voor lange jaren genesteld had met haar gezin. Wat zou er veel te regelen zijn als het plan doorging!

2. TWEE VRIJBUITERS, MAAR TOCH ...

„Donald, hierheen!”

Dicky Bolhaar trok haar broer mee door de gang, die na schooltijd leeg en verlaten lag, en opende de deur van het gymnasietieklokaal. „Laten we vlug even klimmen. Doen wie 't eerst boven is!”

„Nee Dicky, we moeten naar de kapper. Stel je voor dat de buitendeur dichtgaat.”

Het zusje stampvoette van drift. „Toe nou, Don, er waren nog schoolblijvers. Je bent bang dat je 't verliezen zult, hè?”

Bang dat hij de klimpartij zou verliezen? Nee, dat liet Don zich niet zeggen. De schooltas plofte op de grond en hij stond al tussen de klimpalen.

„Vooruit dan maar! Gelijk beginnen.”

Als aapjes klommen ze naar boven. Don met keurige rustige gebaren, Dicky trappelend en druk als een wild klein aapje. Bijna tegelijk kwamen ze boven aan en Dicky knikte haar broer triomfantelijk toe. „Eerlijk is eerlijk. Jij was er iets eerder. Stel je voor: ik mocht vanmiddag niet mee klimmen omdat ik bij de meisjes hoorde.”

„Meisjes mogen nu eenmaal niet klimmen.”

„En niet bokspringen. Toe Don, daar staat de bok. Zullen we even? Ik heb mijn trainingsbroek aan.”

„Nee Dick, denk aan de kapper!”

„Eén keertje maar.”

Toen ze een paar keer over de bruin-leren bok waren gewipt, nam Don zijn schooltas op. „Nu moeten we gaan.”

Dicky wilde nog vlug een keer over de bok wippen, maar bleef

staan toen haar broer riep: „Daar heb je 't al, Dick. Iemand heeft de deur op slot gedraaid.”

„De deur op slot? Hoe moeten we dan de school uitkomen?”

„We nemen de andere deur, die in de stookkelder uitkomt.”

Gelukkig vonden ze de tweede deur open, en door de kelder en een openstaand luik kropen ze de speelplaats op. Dicky veegde haar roethanden af aan haar trainingsbroek en lachte tegen haar broer. „Was het geen fijn avontuur? Veel leuker dan gewoon door de deur naar huis gaan.”

„Ja, maar een avontuur dat je een volgende keer heel wat strafregels zal bezorgen,” zei de hoofdonderwijzer, die uit het fietsenhok kwam en de uitroep gehoord had.

De ondeugden maakten dat ze uit de voeten kwamen. Mijnheer Vaassen keek ze na toen ze de weg afholden. Twee kleine vrijbuiters zijn het, dacht hij, maar dat is niet te verwonderen. Ze zijn nog niet gewend aan een geregeld schoolleven na de jaren in Kongo.

Dick en Don kwamen hijgend bij de kapper aan. Ze troffen het dat ze meteen onder handen genomen konden worden.

„Ik denk dat Hein het wel afkan,” zei de kapper. „Ik heb nog werk buitenshuis.”

Dicky knipoogde tegen Don. Hein was het knechtje van de kapper. Hij wilde altijd over Afrika praten en liet zich van alles wijsmaken.

„Wie moet eerst geknipt worden?” vroeg hij.

„Dat geeft niet, we moeten toch op elkaar wachten,” zei Dicky.

„Begin maar bij mij, en flink kort, hoor!”

Hein had de tondeuse nog niet in de hand of hij vroeg: „Missen jullie de apen nu niet hier in het land? Ik heb ze in Artis gezien. Leuke beestjes. Springen die daar nu gewoon om je heen?”

Dicky knikte en zei: „De apen missen we wèl, maar al die andere enge beesten niet.”

„Wat voor enge beesten?” vroeg Hein gretig.
„Nou, spinnen enzo.”
„Spinnen zijn hier ook,” zei Hein wat teleurgesteld.
„O ja?” snoefde Dicky. „Maar geen spinnen zo groot als een vuist!”
„En de slangen dan?” hielp Don.
„Zagen jullie veel slangen?” griezeldde Hein.
„Iedere avond voor we gingen slapen, moesten we er een paar uit bed jagen,” loog Dicky.
„Nee Dicky, nu overdrijf je. We hebben vaak genoeg een slang gezien, maar in huis maar één keer.”
„Hoe was dat dan?”
Don vertelde hoe zijn vader een keer een slang had gevonden, die doodleuk op zijn schrijftafel lag te slapen. De bediende had gezegd dat het een ongevaarlijk soort was en vader had hem naar buiten laten brengen.
„Ik zou geen slang laten leven!” rilde Hein.
„Vader wil niet dat we een dier onnodig doodmaken,” zei Don. Toen Hein klaar was, bekeek Dicky zich in de spiegel. „Eigenlijk had ik het net zo kort willen hebben als Don,” pruttelde ze.
„Je bent nu eenmaal geen jongen en Hein heeft je keurig geknipt,” besliste de baas.
Nadat Don ook een knipbeurt gehad had, liepen ze naar huis. Op het bospad, waar het altijd een beetje donker was, hield Dicky haar broer vast.
„Je doet net of er wolven zijn,” plaagde Don.
„Nee, wolven niet, maar . . . ik vind het nu eenmaal griezelig in een bos. Vroeger in Afrika . . .”
„We zitten nu in Nederland en dáár is ons huis all!”
„Moeder zit niet op haar plaatsje in de serre,” zei Dicky.
Catrien kwam naar buiten en vertelde het tweetal dat hun vader en moeder onverwachts waren vertrokken.

„Maar ze komen vanavond weer thuis,” riep Don, die het briefje gevonden had.

„Blijf jij bij ons, Catrien?” bedelde Dicky, die opeens alle bravoure kwijt was.

„Ik kan niet blijven,” zei Catrien. „Ik moet op kinderen passen, die heel wat jonger zijn dan jullie.”

„Wees toch niet zo bang,” plaagde Don. „We zetten de tussendeur van onze slaapkamer open. Ze zullen je heus niet weghalen.”

„En in ieder geval hebben jullie Trix ook nog.”

Maar toen het dienstmeisje vertrokken was, bleek dat Trix er niet meer was om over het huis te waken. De terriër was al even baldadig als zijn vrouwtje. Hij was dol op de straat en toen hij de kans kreeg, was hij weggeslipt. De kinderen merkten het pas, toen Catrien op het punt stond om weg te gaan.

Ze keken haar na en riepen de terriër, maar nergens hoorden ze zijn vrolijk geblaf.

„Als je hem tegenkomt, moet je hem terugbrengen, hoor Catrien.”

Het meisje beloofde het, maar toen Dick en Don na een halfuur nog niets gehoord hadden, begrepen ze dat de ontrouwe Trix niet gevonden was.

„We gaan gewoon naar bed,” zei Don. „We gaan slapen en als we wakker worden, zijn vader en moeder weer thuis.”

We gaan gewoon naar bed . . . Ja, dat kon Don gemakkelijk zeggen, maar als je vader en moeder er niet waren, was alles heel anders. Dan moesten alle gordijnen gesloten worden, want als er zich eens iemand verscholen had in 't bos . . .

Andere kinderen zouden geen last hebben van een open gordijn, maar Dick en Don hadden een angstige tijd meegemaakt in het verre vreemde land.

Ze gingen veel vroeger naar bed dan anders en vielen niet vlug in slaap. Ze luisterden naar de geluiden, die vanuit het bos

tot hen kwamen en wachtten op het lawaai van vaders claxon, dat hen zou bevrijden van hun angst.

En toen, opeens . . . werd er gebeld.

Dicky sprong het bed uit en vloog naar haar broer.

„Don, Don, er wordt gebeld. Geen licht aandoen, niet openmaken.”

Don, die even ingedommeld was, zat al rechtop en sloeg zijn arm beschermend om zijn zusje.

„Kan het Catrien niet zijn?” fluisterde hij.

„Die heeft de sleutel.”

Voor de tweede keer werd er gebeld, nu langer en nadrukkelijker.

„Het is vast en zeker een dief, die weet dat vader en moeder

niet thuis zijn," fantaseerde Dicky. „Hoor, nu loopt hij om het huis. O Don, wat moeten we doen als hij binnen wil komen?" En toen, opeens, was daar de claxon van vaders auto.

„We moeten vader waarschuwen, voor hij het huis binnengaat," zei Don. „Als die boef zich in de tuin verstopt heeft en ze weten het niet, kan hij hen overvallen."

Don verzamelde al zijn moed en liep naar de slaapkamer van zijn ouders. Hij opende de balkondeuren en riep zo hard als hij kon: „Vader, moeder, er is een inbreker. Pas op, hij kan schieten. Hij is achter het huis."

Voordat het tot ingenieur Bolhaar doordrong wat zijn zoontje bedoelde, kwam de 'inbreker' al aanlopen. Het was dokter Dolemans, die een eind verderop woonde. Hij had Trix aan een touw. „Heb ik uw kinderen wakker gemaakt?" vroeg hij. „Ik wist niet dat u niet thuis was."

„Ik geloof dat ze gedacht hebben dat u kwaad in de zin had," zei mevrouw Bolhaar.

Dokter lachte, maar hij lachte niet meer toen de kinderen even later in de huiskamer stonden.

Dicky beefde als een riet. Moeder liet haar wat drinken en zei: „Kijkt u eens, dokter, wat een flinke dochter we hebben. Ze wil altijd op een jongen lijken, maar nu dacht ze, geloof ik, dat er menseneters in de buurt waren."

Toen de kinderen weer in bed lagen, bleef dokter Dolemans nog even napraten.

„Het is maar goed dat u met de kinderen naar Holland gekomen bent," zei hij. „Ze zouden in dat verre land met al die gevaren opgegroeid zijn tot een paar bange haasjes."

Ingenieur Bolhaar stond op en drentelde heen en weer. „Ja dokter, we zullen het u maar zeggen. Het nare is dat we wéér zullen moeten vertrekken. Het is gelukkig voor korte tijd en de streek waar we naar toe gaan is volkomen veilig. Ik kan me aan deze opdracht niet onttrekken."

De dokter boog zich voorover.

„U wilt toch niet zeggen dat u van plan bent uw kinderen wéér mee te nemen?”

Mevrouw Bolhaar haalde de schouders op. „Ik ben vast van plan met mijn man mee te reizen en we kunnen de kinderen toch niet alleen achterlaten!”

De dokter lachte plagend. „Als ze hier alleen in huis zouden moeten blijven, zou ik zeggen: neem ze mee, maar er zijn toch wel adressen te vinden, waar uw kinderen een poosje logeren kunnen? Er zijn bijvoorbeeld kindertehuizen.”

Mevrouw Bolhaar schudde het hoofd. „Nee, als we hen achterlaten, willen we ze in een gezin achterlaten.”

De dokter stond op.

„Welja,” zei hij. „U heeft vast wel familie, die uw waardige stel wil huisvesten, vooral als het voor zo'n korte tijd is.”

„Laten we maar naar bed gaan,” zei de ingenieur, toen de dokter vertrokken was. „Morgen komt er weer een dag en dan zullen we het de kinderen moeten vertellen en raad schaffen.” En zo eindigde een veelbewogen dag.

Het was een moeilijke taak voor mevrouw Bolhaar om Dicky en Don voor te bereiden op het naderende afscheid. Er moest nog zoveel in orde gemaakt worden voor het vertrek en er moesten huurders gevonden worden voor het gemeubileerde huis en langer dan een paar weken mocht het allemaal niet duren. Wel tienmaal vroeg Dicky of er nu werkelijk helemaal geen gevaar dreigde in Zambia, maar moeder zei: „We zijn altijd omringd door gevaar, lieverd. Hoeveel mensen vallen er niet door het verkeer, maar de mensen in het land waar we heen gaan, doen heus niemand kwaad.”

„En 't duurt maar heel kort, hè mam,” zei Don, die zich al met de gedachte begon te verzoenen dat ze een poos uit logeren zouden gaan.

Vader trok hem naar zich toe. „Luister eens, jongen, we zouden jullie het liefst in een of ander gezin met kinderen ondergebracht hebben, maar de tijd om te zoeken is te kort. Op de Veluwe wonen twee nichten, bij wie ik vroeger altijd logeerde. Ze hielden pension, dus waren ze ingericht op gasten. Door ons vertrek naar de Kongo zijn we elkaar wat uit het oog verloren, maar uiteindelijk heb ik jullie het liefst bij familie.”

„Die zijn al aardig oud,” schrok Dicky, „en dan mogen we niets.” „Laten we nu eerst eens afwachten of er plaats is voor jullie,” vond vader. „Ik heb al een brief geschreven en daarin gezegd dat wij zelf het antwoord komen halen.”

„En Trix gaat mee,” besliste Dicky.

Vader en moeder keken elkaar eens aan: ze wisten helemaal niet zeker of de dames gesteld zouden zijn op zo'n luidruchtig stel kinderen, en ook nog een hond erbij... nee, ze vreesden dat dat wel niet zou gaan.

3. OPSCHUDDING IN HUIZE MICA

De dames Simpeldaal zaten bijeen in de huiskamer van hun grote Veluwse huis, dat de naam Huize Mica droeg. Dat huis was niet zo genoemd omdat het zo doorschijnend was als glas, want alle gordijnen waren potdicht gesloten en 's avonds de luiken ook nog. Het huis was genoemd naar de dames Mia en Cato Simpeldaal, die nooit getrouwd waren geweest. In hetzelfde huis hadden de dames rondgestoeid, toen ze nog kinderen waren met geborduurde rokjes aan, en onder toezicht van hun pa en ma waren ze opgegroeid tot statige jongedames. Toen hun ouders waren gestorven, waren ze blijven wonen in het ouderwetse huis en nu waren ze twee oude dames, die 's zomers gasten namen om het wat ruimer te hebben.

De huisgenoot die altijd bleef, was Chrisje. Zij was de dienstbode, die al bij hun ouders gediend had. Nu ze oud geworden was, wilde ze in Huize Mica blijven wonen. Ze hielp nog wat met licht werk, maar het zwaardere werk werd gedaan door Bella, een meisje uit het dorp. In één ding was Chrisje eigenzinnig en koppig. Hoewel de dames haar helemaal beschouwden als huisgenote, wilde ze haar keuken 's avonds niet verlaten. Het was een gezellige ouderwetse keuken met veel koper, dat blonk als een spiegel.

Zo zaten de dames dan avond in avond uit ieder aan een kant van de grote ronde tafel. Mia breide en Cato wachtte op de krant, die ze haar zuster voor zou lezen.

Zoals gewoonlijk was de bezorger ook deze avond niet vroeg. Mia keek op de klok en schudde het hoofd. Maar hoor, daar ging Chrisje al naar de deur.

„De krant zal er wel zijn,” mompelde ze.

In de gang sloften de pantoffels van Chris, die haar slaapje in de keuken onderbroken had, omdat ze een hond had horen blaffen. Ze keek de gang in en ja hoor, de krant wàs er en naast de krant lag een brief, die er al een hele tijd gelegen moest hebben.

Een brief . . . Chrisje zocht in haar schortezak naar haar bril. Ze moest toch weten wat er omging in het huis van haar dames, die ze in alle stilte nog ‘de meisjes Simpeldaal’ noemde. Nog vóór ze haar bril had kunnen opzetten werd de deur van de kamer opengedaan en Cato riep: „Chris, is de krant er?”

„Ja, ja, ik kom al,’ mopperde Chris. „De wereld is niet razend gemaakt.”

Ze gaf de krant en de brief af en nam het blad van de vorige dag mee naar de keuken. Chrisje las altijd alleen maar het dorpsnieuws en dutte dan weer in. Och, er gebeurde niet veel schokkends in Duivenoord. Maar nu was er een brief. Een brief van ingenieur Bolhaar.

Terwijl Cato hem opende en hardop las van wie hij afkomstig was, riep Mia: „Ach, wat aardig. Een brief van neef Bolhaar. Wat schreef hij vroeger veel en wat logeerde hij vaak bij ons. Toen hij naar Kongo is gegaan, is de briefwisseling wat minder geworden. Misschien komt hij logeren. Dan wordt de familieband weer wat nauwer aangehaald.”

„Ja, kan ik nu lezen of niet,” mopperde haar zuster.

Toen kreeg ze de kans om de brief van neef Bolhaar te lezen. Nee, hij vroeg geen logies voor zichzelf. Hij vroeg onderdak voor zijn kinderen voor een maand of wat.

Toen Mia begreep wat er van hen gevraagd werd, schudde ze het hoofd. „Twee van die wildebrassen in ons huis . . . We hebben zulke mooie oude meubelen. Ik mag er niet aan denken dat ze er krassen op zouden maken.”

Cato was het niet met haar zus eens. „Hij schrijft dat hij goed

voor de kinderen wil betalen. Dat betekent dat we eens een rustige zomer zouden kunnen nemen zonder veel vreemden.”

„Schrijf maar dat ze kunnen komen,” zei Mia en zocht al naar een ballpoint.

„Tut-tut, dat gaat zo vlug niet. We moeten Chrisje ook raadplegen. Ze heeft ook een stem in 't kapittel en we hoeven niet te schrijven. Onze neef komt zelf het antwoord halen en een kijkje nemen in ons huis. We zullen ons beste beentje voorzetten, want ik krijg zin in 't geval.”

„Nu, dan zullen we maar eens beginnen Chrisje in te lichten,” besloot Mia en ging naar de keuken, waar Chrisje juist bezig was Justus, haar grote zwarte kater die nog buiten was, met allerlei lieve naampjes te lokken.

„Jusje, kom dan, Jusje.”

„Doe het raam dicht, Chris. Het tocht erg.”

Chrisje, die een beetje doof was, bleef doorroepen en juffrouw Mia was genoodzaakt de hand op haar schouder te leggen. De oude gediensstige gaf een gillette van schrik.

„Mens, is me dat schrikken! O gelukkig, daar is mijn oezepoes al. Zijn bedje staat klaar.”

In een hoek van de keuken had Chris een groot poppeledikant neergezet. Ze had het bij het oude speelgoed op zolder gevonden en Justus werd altijd zorgvuldig ondergedekt voor hij ging slapen. Maar zo ver was het nu nog niet. Poes moest eerst nog gelaafd worden met melk. Nee, daar kon juffrouw Mia niet op wachten. Ze vroeg Chris of ze eerst even mee naar de kamer wilde komen.

„Ik kom zo met de chocolademelk,” zei Chris, die er een hekel aan had tweemaal te lopen als ze het met één keer afkon.

Vijf minuten later lag Justus in zijn bed en zat de oude dienstbode in de kamer en hield haar hand achter het oor om beter te horen. Ze trok een bedenkelijk gezicht, toen de dames met Dicky en Don op de proppen kwamen. Kinderen gaven een

hoop last. En zo jong waren ze ook niet meer.

„We zullen Bella wat meer laten komen,” beloofde juffrouw Mia.

„Net zoals ’s zomers als er gasten zijn.”

„Maar die nemen we nu niet,” haastte juffrouw Cato zich te zeggen.

„Wat mij betreft kunnen de kinderen komen,” knikte Chris. De bewoners van Huize Mica sliepen die nacht tevreden maar wel wat onrustig in.

4. HUIZE MICA WORDT VERKEND

Dicky en Don zaten met hun ouders in de auto en waren op weg naar Duivenoord. Ze waren erg stil en dat was geen wonder. Ze wisten dat hun ouders over enkele dagen zouden vertrekken en dat ze nu op weg waren naar een paar onbekende nichten. Vader was wezen kijken en had gezegd dat ze mochten komen. Er lag een prachtige tuin bij het huis en er stond een goede school in de buurt. Dicky en Don begrepen wel dat vader en moeder het ook niet prettig vonden om weg te gaan en daarom probeerden ze flink te zijn, maar hun vrolijkheid had hen toch wel in de steek gelaten.

„Kijk eens, jongens, daar is de toren van Duivenoord al. Licht het niet prachtig? 't Zal net zijn of jullie een poosje uit logeren bent in dat mooie huis.’’

Dicky keek eens naar de grote ouderwetse villa met de kleine raampjes, de hoge torentjes en de dwaze naam en haalde haar neus op.

Moeder, die het gebaar zag, zei: „Vader heeft hier vroeger ook gelogeed. Kijk, daar komt een van de nichten al naar buiten.” Juffrouw Cato kwam de familie met uitgestoken handen tegemoet. „Nee maar, wat leuk dat jullie er zijn! En zijn dat de kinderen? Zijn dat Dirkje en Donald?”

„Ha, die Dirkje,” grinnikte Don en gaf zijn zus plagend een duw, toen ze achter hun ouders het huis binnengingen.

In de serre wachtte juffrouw Mia met haar zonnigste gezicht. Er stond koffie met koek klaar en Chris werd binnengeroepen om kennis te maken.

Er viel veel te regelen. De kinderen werden naar de tuin ge-

stuurde, nadat afgesproken was dat ze tegen de dames „tante” zouden zeggen en dat Dirkje en Donald Dick en Don zouden worden genoemd.

„Ga maar aardbeien plukken,” zei tante Mia vriendelijk, „en verdwaal niet in de tuin, want die is heel groot.”

Tante Mia had niet te veel gezegd. Achter het huis lag een tuin, waarin je niet uitgekeken kwam. Je moest over een rustiek bruggetje om erin te komen. Eerst kwam je in een groentetuin en dan in de boomgaard.

Chrisje kreeg een compliment voor haar kookkunst. Het middagmaal leek wel een volslagen diner. Heerlijke kipsoep en haantjes en slagroompudding toe.

Na het eten bekeken ze de slaapkamers. De dames stonden erop dat ze bleven logeren. O, wat moesten de kinderen lachen. Ze kregen samen één kamer met twee heel grote bedden, waar nog een beddekwest boven hing.

„Déze nacht moeten jullie hier slapen,” zei tante Cato. „Als je voorgoed komt, krijg je ieder een eigen kamer.”

Dicky en Don dwaalden die middag naar 't dorp en toen vader vroeg hoe het hun bevallen was, zei Dicky dat ze het hier best uit zouden houden, maar dat ze toch erg blij was dat ze nog een paar dagen met vader en moeder terug zouden gaan.

's Avonds gingen Dicky en Don al bijtijds naar bed.

„Het ruikt hier net als in het museum, waar we met vader zijn geweest,” grinnikte Don. Hij opende het raam en ademde de frisse avondlucht in.

„Hè, heerlijk Dicky, wat een fijn uitzicht hebben we. Kijk eens, daar zit . . . weet jij nog hoe die poes heet? 't Was iets met jus.”

„Laten we hem eens roepen,” zei Dick en begon: „Poes, poes, poes, Jusje!”

Justus rekte zich eens uit en kwam met langzame voorzichtige passen naar het raam.

„Hij komt! Hij komt!” juichte Don en duwde het raam wat verder open.

Justus was met een fikse sprong op het kozijn en begon Dick kopjes te geven.

„Ik vind het een leuk beest,” zei Don, „Zou hij kunnen opschieten met onze Trix?”

„Eigenlijk hadden we vandaag Trix mee moeten nemen, dan hadden ze al een beetje aan elkaar kunnen wennen,” vond zijn zus.

„Nu gaan we naar bed, hoor,” zei Don „Wat een gekke grote ledikanten, hè!”

Terwijl de kinderen nog wat napraatten, begon Justus zich te wassen, en toen het even later stil werd, rekte hij zich eens uit en beende naar de bedden. Hij sprong op de zachte deken en rolde zich ineen. Hij snorde als een klein spinnewiel en vond het beslist veel gezelliger dan in het pozeledikant, want toen Chrisje die avond laat aan de achterdeur haar poes met allerlei lieve naampjes riep en vleide, kwam hij niet.

Ongerust stak ze haar hoofd om het hoekje van de kamerdeur. Juffrouw Mia keek naar de wollen doek, die ze om het hoofd geknoopt had en vroeg of ze kiespijn had. Chris vertelde met een bezorgde stem dat haar poes niet kwam. De arme Chrisje was tot achter in de tuin geweest en had daar de naam van haar ondeugende lieveling geroepen.

„k Zou maar naar bed gaan, Chris,” raadde mijnheer Bolhaar. „Een poes wil heus wel eens een nachtje buiten blijven. Hij is vast en zeker op de muizenjacht.”

„Mijn Justus is nog nooit een nacht buiten geweest,” sputterde Chris. „Ze is toch zeker geen straatkat!”

Toen vader en moeder nog even op de kamer van de kinderen gingen kijken, vonden ze de oplossing van het raadsel. Daar lag Justus prinsheerlijk tussen de slapende kinderen.

Chrisje kwam na de blijde tijding haar lieveling zelf halen,

droeg hem naar beneden en zei dat hij een heel stout oetepe-toetje was. Maar vader en moeder hadden de boze blik wel gezien, waarmee Chrisje het raam gesloten had en moeder zuchtte tegen haar man: „Onze vrijgevochten bengels zullen nog heel wat af moeten leren. Het is en blijft hier een oude-dames-huishouding.”

’s Morgens voor ze vertrokken vroeg Dicky argeloos: „Krijgt onze Trix ook een eigen ledikantje?”

„Trix? Wie is Trix?” vroeg tante Cato en schoof onrustig heen en weer op haar stoel.

„Trix is de fijnste hond die er bestaat,” legde Don uit.

„Een hond . . . een hond . . .” Tante Mia ging stijf rechtop zitten van schrik. „’t Spijt me wel, maar er komt hier geen hond in huis.”

„Maar vroeger was hier toch een hond,” zei mijnheer Bolhaar. „Ik herinner me nog zo’n klein zwart hondje.”

„Ja, onze Mopsje,” zei tante Cato vertederd. „Hier heb je zijn portret.”

De foto van de kogelronde puk werd bekeken en toen schudde mevrouw Bolhaar het hoofd. Ze kon precies raden hoe hij geweest was: een vet hijgend hondje, dat gevoed werd met koekjes en zoetheid en wel geslapen zou hebben op een zijden kussen.

„We vragen of Trix bij dokter Dolemans mag logeren,” besliste mevrouw Bolhaar.

De dagen die ze nog samen waren, kregen de kinderen heel wat lessen te horen. Ze moesten lief zijn voor de dames en ze moesten bedenken dat ze niet meer zo heel jong waren. Ze moesten proberen wat te helpen en geen beat-platen op de pick-up zetten.

„’t Zijn lieve dames,” zei moeder.

„Ze zullen goed voor je zorgen en een paar maanden zijn vlug om.”

Ja, dat werd het refrein voor de laatste dagen: de tijd vliegt en we zijn gauw terug.

Toen de koffers gepakt werden, wilde Dicky allerlei dingen van haar kamertje meenemen, maar moeder zei dat het huis moest blijven zoals het was, omdat het gemeubileerd verhuurd zou worden voor enkele maanden. Portretten en eigen bezit mochten ze wel meenemen.

Dicky en Don mochten met hun vader en moeder mee naar Schiphol. De dokter had beloofd mee te gaan en de kinderen naar Huize Mica te brengen. Hij moest toch langs Duivenoord op de terugweg.

Klein en verloren stonden Dicky en Don te kijken naar het grote vliegtuig, dat weldra zou opstijgen. Dicky beet zich op de lip om niet te huilen, maar toen het toestel nog maar als een klein stipje aan de horizon te zien was, kon ze zich niet meer goed houden. Dokter Dolemans troostte de kinderen. „Kom,” zei hij, „nu gaan we in de restauratie nog een heerlijk ijsje eten en dan breng ik jullie vlug naar de dames, die vast al op de uitkijk zitten.”

En zó deden Dicky en Don hun intrede in Huize Mica.

5. DE GEHEIMZINNIGE DOOS

Dicky en Don waren alweer veertien dagen bij de dames. Ze hadden nu ieder een kamer gekregen op de tweede verdieping maar meestal zaten ze op hun vrije middagen op de kamer van Don, omdat de dames nogal een lang middagslaapje hielden. Dicky had Don met een doos naar boven zien gaan en nieuwsgierig liep ze hem achterna. Ze vond de deur gesloten en timmerde er met beide vuisten op. Voorzichtig informeerde Don: „Ben jij 't Dick?”

„Ja, natuurlijk ben ik het om deze tijd. Wat zit er in de doos, die je uit 't prieel haalde en naar boven bracht? Je deed er zo geheimzinnig mee.”

Don had de deur geopend en legde de vinger tegen de lippen. „Ik moest de doos in veiligheid brengen.”

„Wat zit er dan in?” vroeg Dicky ongeduldig.

Don nam het deksel van de doos en Dicky zag een laag houtwol waarin twee schattige kleine muisjes zaten. Ze waren wit en hadden rode oogjes.

„'t Zijn albino's, maar we kunnen niets tegen de tantes zeggen.”

„Waarom niet? Chrisje heeft een poes en denk eens aan Swiebertje, de schildpad. Tante Cato heeft geen rust voor ze hem 's morgens in de tuin gezien heeft.”

„De tantes zijn bang voor muizen,” wist Don. „Er staat een val in de kelder.”

„Hoe kom jij aan die diertjes?”

„Op school geruild voor een paar postzegels.”

Ze bleven nog even kijken naar de grappige muizen en toen zei Don: „Ga je mee naar 't dorp, Dick? Klaas van de smid

heeft me een kistje beloofd voor mijn muizen.”

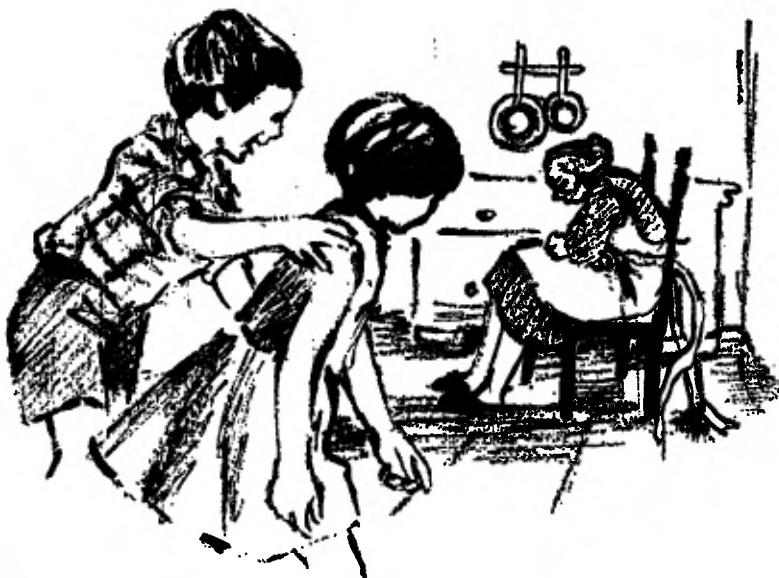
„Dan gaan we de achterdeur uit,” zei Dicky. „De tantes dutten in de kamer en Chrisje is misschien niet in de keuken.”

Chris was wel in de keuken, maar ze sliep vast. Met de armen over elkaar was ze ingedommeld. Dicky zag haar schortebanden langs de sporten hangen van de stoel en wilde ze er aan vastknopen, maar Don schudde het hoofd en trok zijn zus mee. „Saaie Piet, waarom mocht ik dat grapje niet uithalen? We hebben Catrien zo vaak geplaagd.”

„Catrien is Catrien, maar Chrisje is een oude vrouw. Daar moet je geen onzin mee uithalen.”

„Nee opa,” plaagde Dicky met een zoet gezicht. „Laten we maar krijgertje doen.”

Tante Mia, die wakker werd als ze maar een speld hoorde vallen zoals ze zei, had nu ook het grind horen kraken. Ze zag hoe schichtig de kinderen naar het huis omkeken en glimlachte.

Ga maar rustig naar het dorp, lieverdjes, dan ga ik eens kijken of alles in orde is op jullie kamers. Er moeten schone lakens op de bedden en de handdoeken moeten verwisseld worden. Ze begon met wat linnengoed in haar arm de trap op te klimmen. Oef, wat was die tweede trap hoog. Op de overloop blies ze even uit. Toen ging ze verder en belandde eerst op het kamertje van Dicky. Ze knikte tevreden. Dat zag er ordelijk uit. Kijk, daar lag een brief. Tante Mia las het adres van ingenieur Bolhaar en zag dat de enveloppe nog open was. Even nam ze hem op en weifelde, maar toen schudde ze het hoofd en herhaalde wat haar moeder vroeger altijd gezegd had: „Nee, nee Mietje, nieuwsgierigheid komt niet te pas.”

Op de kamer van Don was het minder netjes. Er lag wat zaagsel en wat broodkruim. Kijk, daar stond ook een doosje naast het bed. Ze moest heel even kijken wat daarin zat. Tante Mia ging gemakkelijk op de rand van het bed zitten en nam het doosje op haar schoot. Toen begon ze het deksel los te wrikken en dat ging niet gemakkelijk, want het karton schoof maar stroef. En toen . . .

Zodra tante Mia de kleine wriemelende diertjes zag, gooide ze de doos met zijn levende inhoud op de grond en vloog met een gil de trap af. Tante Cato die niet wist wat er aan de hand was, dacht aan brand en greep naar haar kostbare bezittingen. En de dove Chris werd pas wakker, toen de keukendeur met een ruk werd opengedaan en ze tante Mia op de drempel zag staan. „Muizen . . . op zolder . . .” kreunde ze. „Er zijn muizen, ik heb ze . . . over mijn hand . . . O, grutjes, wat griezelig. Het waren witte muizen. Don heeft ze vast en zeker meegebracht.”

„Muizen kunnen we niet hebben. Dan moet Justus naar boven,” zei tante Cato resoluut en wees naar de zware poes, die prinsheerlijk lag te slapen.

„Ik ga niet weer naar boven,” griezelden tante Mia. „Voor al het geld van de wereld niet.”

Chrisje rekte zich eens uit en zei: „’t Is mijn poes en ik zal Justus naar boven brengen en hem opsluiten op het kamertje. Don zal het wel sneu vinden, maar witte of grijze muizen . . . ze zijn een plaag in huis. Je begint er met twee en je eindigt met een muizenplaag.”

Chris ging naar boven. Ze sloop de trap op alsof ze verwachtte dat de muizen haar boven op stonden te wachten, en toen liep ze met de dikke kater als een schild voor zich uit naar de deur van Dons kamer. Ze schoof Justus naar binnen en herademde. Haar lieve trouwe poes zou wel voor de rest zorgen.

Maar wat deed Justus? Hij rekte zich eens lekker uit, snoof de lucht op en geeuwde. Misschien vond hij het overbodig zoveel moeite te doen om een paar muisjes te bemachtigen. Hij kreeg immers schotels vol kattebrood. Misschien zag hij ook de angst wel op de snuitjes van de kleine muisjes, die in een hoek van de kamer bijgedrongen zaten en benauwd naar hun aartsvijand keken. Ze piepten en piepten . . . alsof ze al vermoord werden. Maar ze werden niet vermoord. Justus sprong met een sierlijke zwaai op het bed en vleide zich daar neer. En toen ging hij zijn droom vervolgen, zijn droom van pasteitjes en warme melk, waarin geen plaats was voor muizevles, of het nu grijs was of wit.

6. DE MUISJES GAAN UIT LOGEREN

Dicky en Don waren onbewust van de narigheid, die de muisjes veroorzaakt hadden in Huize Mica. Ze zochten in het dorp naar de smidse, waar Klaas van Harten moest wonen.

„Klaas heeft gezegd dat hij in de Hoogstraat woonde,” zei Don.
„Maar ik zie geen smederij.”

Op hetzelfde ogenblik hoorden ze Klaas roepen. Hij hing uit een zolderraam en riep: „Hier moeten jullie zijn. Ik kom al.”

„Hij woont in een gewoon huis,” zei Dicky teleurgesteld en toen Klaas beneden kwam, zei Don: „Waar is jullie smederij nou?”

„Onze smederij?” Klaas schaterde van de lach. „Joh, mijn vader is edelsmid. Ga maar eens mee. Hij heeft een atelier.”

O, wat maakte die vader van Klaas prachtige dingen. Lantarens en borden en vazen. Wel een uur lang keken de kinderen naar de bedrijvige handen van de edelsmid, maar toen herinnerde Don zich waarvoor hij gekomen was.

„Een kistje voor twee witte muizen?” herhaalde mijnheer Van Harten, die meegeluisterd had. „Zou je de diertjes daar wel in opsluiten? Klaas, laat jij je muizenvilla maar eens zien. 't Zou veel leuker zijn als ze daarin konden logeren.”

Klaas nam Dick en Don mee naar de serre, waar een heel muizenhuis stond met wenteltrapjes en schommeltjes en nachthokjes. „Als we later weer thuis zijn, vraag ik of ik ook zo'n huis mag kopen.”

„Maar ik heb het niet gekocht. Vader heeft het huisje helpen bouwen, maar verder heb ik alles zelf gepnutst.”

De vader van Klaas was erbij komen staan. „Hoorde ik dat jullie

die muizen willen houden en vinden de tantes dat goed?"

Don lachte verlegen. „De tantes weten nog niet dat we ze hebben. We hebben het doosje naar boven gesmokkeld. De tantes houden niet zo erg van muizen.”

„En onze hond mochten we ook al niet meebrengen,” zei Dicky verontwaardigd.

„Nu ja, maar van muizen houden wel meer dames niet,” zei Klaas. „Moeder is ook niet zo gek op mijn muizenhuis.”

„Ik zou straks maar aan de dames vertellen dat je ze hebt,” raadde mijnheer Van Harten, „en als je ze niet mag houden, breng je ze maar naar 't muizenhuis van Klaas.”

„Laten we ze in ieder geval maar hier brengen, Don,” zei Dicky. „Ze hebben 't hier veel leuker dan in die donkere doos. Kom, dan gaan we ze halen.”

Op een draf liepen ze naar huis, maar toen ze vlak bij Huize Mica waren, liepen ze wat langzamer. De tantes konden wel eens boos zijn, omdat ze vertrokken waren zonder iets te zeggen. Dat hadden ze niet graag. Ze schrokken heel erg, toen ze zagen dat de dames hen samen stonden op te wachten met een gezicht dat duidelijk op storm stond.

Tante Cato deed een stap naar voren en voerde het woord.

„Waar komen jelui vandaan?"

„Van 't dorp,” zei Dicky. „We hebben het muizenhuis bekeken bij Klaas.”

„Een muizenhuis!” rilde tante Mia en tante Cato zei: „Hier komt geen muis over de vloer en de twee die jullie op de kamer hadden, heb ik laten opeten door Justus.”

„Dat vind ik echt gemeen,” huilde Dicky.

Don gaf zijn zus een waarschuwend duwtje. Als ze zo'n driftbui had, kon ze alles alleen nog maar erger maken. Hij holde met twee treden tegelijk de trap op en Dicky liep snikkend achter hem aan. Voorzichtig openden ze de deur van Dons kamer en toen . . . O, het was een kostelijk gezicht. Justus lag heerlijk te

slapen op het bed en de muisjes zaten hun staartjes achterna. Ze hadden al lang ontdekt dat ze van die goeie lobbjes van een poes geen kwaad hadden te duchten.

Dicky riep de beide tantes om ook te komen kijken, die hieraan slechts schoorvoetend gehoor gaven. Verder dan een angstige blik om het hoekje van de deur brachten ze het niet. Zo was de zaak tot alles tevredenheid opgelost. Dicky nam Justus in haar armen en bracht hem met lieve woordjes naar beneden.

„Heb je ook meelij met de kleine witte muisjes gehad?” babbelde ze, „en heb je ze daarom niet op willen eten? Je bent een heel zoet poezbeest.”

Donald was op jacht naar de muisjes. Die hadden helemaal geen zin zich te laten vangen en kropen in het verste hoekje weg, maar Don wipte het doosje over de dertjes en stolpte er het deksel overheen. Toen hij naar beneden kwam, stonden

de tantes ieder op een stoel. Tante Mia had een pook in de hand. Ze stapte pas van hun troon af toen ze zagen dat de doos stevig gesloten was.

„Breng ze maar vlug weg,” zei tante Mia.

„k Ben toch blij dat mijn Justus ze niet opgegeten heeft,” zei Chrisje.

„Ik dacht dat het niet anders kon, maar zó is 't beter.”

Ondertussen gingen Dick en Don met de doos onder de arm naar Klaas om de muizen af te leveren. Daar snuffelden de diertjes eerst wat in hun nieuwe omgeving, maar voelden zich direct thuis.

„Jullie komen maar net zo vaak kijken als je wilt, hoor,” nodigde mijnheer Van Harten.

En dat was weer een pleister op de wonde, die de muizen-geschiedenis gemaakt had.

7. TWEE 'RODE HONDJES' KRIJGEN BEZOEK

Dicky en Don waren ziek. Ze hadden 'rode hond'. De dokter vond het niet nodig dat ze in bed bleven, maar ze hadden toch huisarrest. In Huize Mica vonden ze het helemaal niet prettig om ziek te zijn.

„Weet je wel, Don,” zei Dicky, „hoe heerlijk het was als we thuis ziek waren? Moeder maakte een bed in de kamer en we kregen mooie boeken als we beter werden.”

„Nou, ja, jij doet net alsof 't allemaal verleden tijd is. Moeder schreef gisteren nog dat ze misschien vlugger terug zouden zijn dan ze gedacht hadden.

's Middags kregen ze afleiding. Klaas kwam op visite en bracht fijne sinaasappelen mee. Het kostte moeite om toegang te krijgen. Don stond voor het raam en zag hem aankomen. „O, Dicky, daar is Klaas.” Hij sloop naar de overloop. Zo kon hij het gesprek volgen dat tante Cato voerde met zijn vriendje. Klaas lichtte beleefd zijn alpino en vroeg: „Ik zou graag even naar Dicky en Don komen kijken.”

„Ze hebben een besmettelijke ziekte,” waarschuwde tante Cato. Klaas knikte. „Mijnheer zei dat ze 'rode hond' hadden, maar dat is niet gevaarlijk. Ik heb het trouwens vorig jaar al gehad.”

„Ga dan je gang maar. Chrisje zal je straks wel een glas limonade brengen.”

Dicky ontving Klaas met een soort Indianengehuil en Klaas zei: „Jullie lijken niet erg op zieken. Moeder heeft me sinaasappelen meegegeven, maar ik eet er zelf ook één van op.”

Ze pelden ieder een vrucht en wierpen de schillen het raam uit.

„Als we maar boeken hadden, zou het wel uit te houden zijn,” zei Dicky, „maar we hebben helemaal niets te lezen.”

„Helemaal niets?”

„Alleen maar van die heel oude tijdschriften. Er staan zulke gekke dingen in.”

„Wat voor gekke dingen?”

Don haalde de schouders op. „Hier, moet je kijken, een artikel over bedelaars. Er staat dat ze een teken op de deuren zetten; dan weet de volgende of hij iets krijgt.”

„Er zijn tegenwoordig bijna geen bedelaars meer,” zei Klaas, „maar vader heeft ook wel eens verteld dat ze elkaar waarschuwen als er een waakhond was. Hij zei . . .”

„O Don, ik hoor Trix blaffen!”

„Trix, hoe kan dat nou!”

Don was opgesprongen en naar het raam gelopen. „Ja jongens, het is Trix. Dokter Dolemans is er ook.”

Dicky was al de trap afgestormd om haar lieveling op te vangen. Trix jankte van blijdschap.

„Wat is dat nu, Dicky, ben je in pyjama?” vroeg dokter Dolemans, die nu ook binnengekomen was.

De tantes, die in de tuin bezig waren geweest, zagen er vreemd uit met hun donkere brillen en grote zonnehoeden. Tante Cato zei: „Ze hebben allebei ‘rode hond’. O Dicky, je zult nog kou vatten!”

Dokter Dolemans lachte. „Als ze zich echt ziek voelen, moeten ze in bed blijven, maar bij deze temperatuur geef ik ze toestemming zich aan te kleden.”

Don had die toestemming niet eens afgewacht. Nadat hij de dokter had begroet, holde hij met Klaas en Trix de tuin in. Dicky kleedde zich aan en volgde.

Tante Cato ging met hun gast in de tuin zitten, maar tante Mia liep heen en weer en bewaakte haar bloemperkjes. Dokter Dolemans die haar ongerustheid merkte, riep: „Nu moeten jullie

eens wat rustiger zijn, jongelui. 't Is wel geen gevaarlijke ziekte, maar wat kalmte kan geen kwaad. Ik wilde een kiekje van jullie maken voor je vader en moeder."

„Mag Klaas er dan ook op?" vroeg Don.

„Natuurlijk, dan weten ze daar in Zambia meteen hoe jullie vriendje er uit ziet."

Er werden nog meer foto's gemaakt. Eén met het huis en de tantes erbij en Chris ontbrak ook niet. Ze straalden en vonden de dokter een alleraardigste man.

Deze had ondertussen zijn doel bereikt: het woelige drietal zat bij elkaar in het gras. Don zei: „Als Trix hier was, zou het lang zo saai niet zijn bij de tantes."

„Vraag dan of hij mag blijven," zei Klaas.

Dicky schudde het hoofd. „We hebben het al gevraagd."

„Maar het is toch zeker een fijne waakhond! Hij kan brutale bedelaars van de deur houden."

„En je hebt net gezegd dat er geen bedelaars meer zijn."

„Maar dieven wèl. Hij kan dieven en inbrekers weg houden."

„Ja, maar die komen niet iedere avond," zei Don.

Klaas boog zich voorover. „Ik weet wat. We maken de tantes eerst een beetje bang en dan vragen we of Trix mag komen als waakhond."

't Kostte dokter Dolemans heel wat moeite om Trix mee te krijgen. Klaas moest meegaan om hem in de auto te zetten.

„Komt u gauw terug?" vroeg Dicky en haar stem trilde.

„Ja hoor, rode hondjes," plaagde de dokter. „Als de film ontwikkeld is, kom ik weer terug."

Dicky begon 's avonds meteen maar eens een babbeltje over zwervers en bedelaars.

„Waren er vroeger véél bedelaars?" vroeg ze met een knipoog naar Don.

„Daar moet je niet over praten als we naar bed gaan, want daar

droom ik van,” zei tante Mia, maar tante Cato, die wel van griezelverhalen hield en graag wilde praten over de oude tijd, zei: „Weet je wel, Mia, dat er eens een oude zigeunerin aan de deur kwam, die ons de toekomst wilde voorspellen? We wilden haar wat geld geven en buiten de deur sluiten, maar ze zette haar voet ertussen en ze rustte niet voor ze in onze hand gekeken en de toekomst voorspeld had.”

„Is er iets van uitgekomen?” vroeg Don.

„Och welnee. Ze zei dat tante Mia twee lieve kinderen zou krijgen.”

„Dat zijn wij natuurlijk,” zei Dicky.

„Het verhaal is nog niet uit,” ging tante Cato verder. „De volgende morgen stond er in de krant dat er een inbreker gepakt was die zich als vrouw verkleed had.”

„En was die zigeunervrouw die inbreker?”

Tante Cato knikte.

„Dat weten we niet zeker,” zei tante Mia. „We hebben het wel gedacht.”

Dicky zag een kans voor Trix. Met haar liefste stemmetje zei ze: „Als u een goede waakhond had, zoals onze Trix, zou er nooit meer een zigeunerin komen.”

„Praat er maar niet meer over vóór we naar bed gaan,” zei tante Cato weer.

„En een hond komt er niet in huis,” zei tante Mia.

„’t Lukt ons nooit om Trix hier te krijgen, Don,” zuchtte Dicky, toen ze naar boven gingen. „Bedelaars zijn er niet meer en een zigeunerkamp is er ook niet in de buurt.”

„Jammer genoeg niet,” zuchtte Don, „anders hadden we misschien nog een kansje gehad.”

8. EEN INBREKER!

Klaas liep het atelier van zijn vader binnen, waar de leerjongen bezig was zijn twaalfuurtje te eten. Hij las daarbij een goedkoop beeldromannetje.

„Bah Sipke,” zei Klaas. „Zit je die onzin weer te lezen?”

„Jij hebt er zelf ook wel eens ingekeken.”

„Ja, maar jij leest niets anders en ik lees meestal een gewoon boek, en daar kijk jij nooit in.”

„Als er veel plaatjes in staan wel,” zei Sipke, „maar dit is zo spannend, joh. 't Gaat over een roverhoofdman, die overal een teken aanbracht als hij ergens wilde komen roven.”

„Een teken? Wat voor teken?” vroeg Klaas, die toch wel erg nieuwsgierig geworden was.

„Een zwarte hand, kijk,” zei Sipke, „hier heeft hij er een op een deur gezet.”

„Ach,” zei Klaas, „dat zijn allemaal van die onzinnige dingen die nooit gebeuren.”

's Middags op school kwam het hele verhaal toch weer in zijn gedachten. Wat zou het raar zijn als je ergens zo'n zwarte hand op getekend zag. Nou ja, dat kwam alleen in Sipkes beeldromans voor. Daar hoefde je in werkelijkheid nooit bang voor te zijn. En toen opeens begon hij zo te grinniken, dat de onderwijzer vroeg of hij binnenpret had. Klaas schudde het hoofd, maar toen mijnheer niet keek, schreef hij op een vloeitje: „Je zult zien dat jullie Trix binnen een week in Huize Mica is. Ik heb een reuzeplan.”

Dicky en Don konden haast niet wachten tot de school uitging en ze holden naar Klaas om te vragen wat hij voor dingen be-

dacht had om de tantes over te halen.

„Kijk,” zei Klaas, „je neemt een stukje zeep en tekent een handje op het glas van de vaste wastafel in de slaapkamer van de tantes.”
„Een handje van zeep?” vroeg Dicky, „maar wat moet dat daar op die spiegel?”

Toen vertelde Klaas wat voor onzin Sipke had gelezen in de strips en zei: „Kijk, dat handje moet je niet alleen op de spiegel zetten, maar ook met houtskool op de vensterbank en in het prieel en overal waar je maar wilt.”

„En dacht jij dan dat onze tantes die beeldromannetjes gelezen hadden? Ze weten helemaal niet wat het betekent.”

„Dat hoeft ook niet, als ze de handjes maar vinden. Dan moeten jullie zeggen dat je wel eens gehoord hebt dat sommige inbrekers van tevoren zo'n teken neerzetten als ze ergens willen inbreken.”
„De roversbende van Duivenoord,” lachte Dicky. „Wie zal dat nou geloven.”

„Je kunt het toch proberen! 't Zou fijn zijn als Trix mocht komen als waakhond.”

Ja, dat vond Don ook. Die avond sloop hij de kamer van de tantes in en krabbelde vlug een handje op de spiegel. Dicky wist natuurlijk wat haar broer uitgespookt had en samen luisterden ze aan de trap of de tantes zouden gaan gillen als ze de ontdekking deden. Ze gilden helemaal niet. Ze hoorden tante Cato zeggen: „Er zit zeep op mijn spiegel, Bella heeft hem niet goed gezeemd.”

Dicky zat op de rand van Dons bed en kronkelde zich van de lach. „O Don, je zult wel een mooie hand getekend hebben. Zeker zo'n kloddertje zeep!”

„Doe jij 't dan de volgende keer. Jij tekent beter dan ik.”

Ja, Dicky tekende beter en de volgende dag zette ze een fijne hand met een uitgestoken wijsvinger op het rustieke tafeltje in het prieel.

Don leunde tegen de zijwand van het tuinhuisje, toen tante

Cato er met haar breiwerk naar toe kwam.

„Je moet niet op mijn tafeltje kladden, jongen,” waarschuwde ze.

„Dat heb ik niet gedaan,” kon Don naar waarheid zeggen, en tante Cato kwam gelukkig niet op de gedachte om het aan Dicky te vragen.

Chris was de tweede, die een getekend handje vond. „Nou moet u eens kijken op de suikerbus,” zei ze, „een zwart handje met een uitgestoken wijsvinger!”

„Een handje met een wijsvinger?” schrok tante Cato. „Zo'n ding stond er ook op het tafeltje in het prieel.”

Tot haar grote schrik ontdekte tante Mia onder de bel zelfs twee handjes, getekend met zwarte houtskool.

Dicky krijgt zeker de smaak te pakken, dacht Don, maar ze moet niet zo overdrijven.

Omdat de tantes helemaal niet op het idee kwamen dat er onraad achter die getekende handjes kon zitten, moest Don wel een beetje helpen. Hij humde eens en zei: „Ik heb wel eens gehoord dat sommige, eh . . . rovers zo'n handje tekenden als ze een bezoek wilden brengen aan een huis.”

„Rovers?” vroeg tante Cato, „die waren er toch zeker alleen in de middeleeuwen?”

„Nou ja, gewone inbrekers dan,” zei Dicky. „Weet u, als we maar een hond hadden, zou niemand het wagen om in te breken.”

„Geen hond in huis,” zei tante Mia en klemde haar lippen vast op elkaar. „Tante Cato en ik zullen wel eens flink opletten wie die grap met ons uithaalt.”

„Als ze denken dat het een grap is, moeten we wat anders verzinnen,” zei Klaas. „Weet je wát griezelig is? Je legt een paar schoenen onder één van de bedden met de zolen naar boven en als er alarm geslagen wordt, hol je naar boven om die schoenen recht te zetten en dan begin je maar weer over een hond.”

Dicky en Don gingen op het plan in. De kamer van Chris was het best te bereiken. Bovendien liep zij altijd in de schemer naar boven om de spreien van de bedden te nemen. Don nam een paar overschoenen uit de kast en deed wat Klaas

hem aangeraden had. Het resultaat was griezellig genoeg. Als je alleen maar vluchtig keek, zou je denken dat er iemand onder het bed gekropen was.

Toen de ondeugden de trap hoorden kraken, keken ze elkaar veelbetekenend aan. Ze wachtten met spanning en . . . ja hoor, daar kwam Chris al krijsend naar beneden rennen. Ze riep: „Er ligt een man onder mijn bed.”

„Ik zal wel eens gaan kijken,” zei Don rustig.

Het moet tot tante Mia's eer gezegd worden dat ze haar kalmte bewaarde. Ze zei dat ze niet wilde hebben dat Don zich in gevaar begaf. Ze ging naar het telefoontoestel en belde de politie. Dicky en Don schrokken erg. Nu was er geen kans om Dons kwajongensstreek goed te maken. Ze waren nog ongeruster dan de dames. Daar kwam agent Sanders al de tuin insnorren.

„Wat is hier aan de hand? Een inbreker in huis? Inbrekers komen niet dikwijls in Duivenoord en zeker niet zo vroeg op de avond. 't Zal wel een ingesloten poes zijn die lawaai maakt.”

„Maar ik heb hem gezien,” hield Chrisje vol, „hij lag onder het bed.”

Sanders vroeg waar de kamer van Chris was en kwam even later met haar overschoenen in de hand terug. „Hier is de inbreker,” lachte hij, „een paar omgevallen schoenen.”

„Maar die schoenen heb ik in een jaar niet gebruikt. Ze stonden in een kast.”

Toen herinnerde tante Mia zich de handjes die hier en daar getekend waren. Met de vinger nadenkend tegen de lip deed ze verslag van haar bevindingen.

Sanders schudde het hoofd. Hij keek van tante Mia naar tante Cato en van tante Cato naar Dicky en Don, en toen zag hij de twinkeling in de ogen van de ondeugden en dat hielp hem op weg. Hij bleef in zijn rol en zei streng: „Ik wilde hier wel eens een verhoor afnemen. „Ik begin met die twee daar. Kunnen we naar de keuken gaan?”

„Het kan hier ook wel,” zei tante Cato, „wij mogen toch best horen wat u vraagt?”

De agent hield echter voet bij stuk en Sanders ging met Dicky en Don naar de keuken.

„Ziezo bengels,” begon hij, „biecht maar eens op, wat jullie uitgespookt hebben. Schoenen onder een bed gelegd en flauwe geintjes uitgehaald met een kleurkrijtje. Jullie hebben zeker te veel stripverhalen gelezen. 't Staat je netjes om een paar oude dames bang te maken, die zo goed voor jullie zijn.”

Don aaide Justus over de kop en zei: „Nee, dáárom hebben we het echt niet gedaan. We wilden . . . we wilden . . . een hond hebben . . . een waakhond.”

Dicky viel hem in de rede en vertelde van Trix, die bij dokter Dolemans logeerde en die ze dolgraag hier wilden hebben.

„En toen begonnen jullie de boel maar te bedriegen.” Sanders had moeite zijn lachen te bedwingen, maar bleef toch ernstig.

„Vertelt u 't allemaal aan de tantes?” vroeg Don met een benepen stem.

Het was niet nodig dat de agent antwoordde, want de deur ging open en tante Cato stond voor hen.

„Jawel,” zei ze, „ik heb aan de deur geluisterd en ik schaam me niet voor luistervink gespeeld te hebben. Ik zal maar eens naar Zambia schrijven wat jullie gedaan hebben.”

De politieman suste: „Ik zal niet zeggen dat ik goedkeur wat de bengels verzonnen hebben, maar . . .”

Tante Mia gooide ook een duit in 't zakje: „Wij dachten er vroeger niet over zulke streken uit te halen. We gingen naar school en we hielden onze kleren schoon en slepen onze griffels.”

„Maar nu hebben we geen griffels meer,” piepte Dicky ondeugend.

Sanders stak de hand op. „Ik wil wel geloven dat de dames brave meisjes zijn geweest, maar de kinderen hebben alleen geprobeerd hun hond bij zich te krijgen.”

Toen de agent was vertrokken, stak Dicky haar arm door die van Chrisje en zei: „Chris, als jij Justus nu eens zou moeten missen, zou je dan niet alles doen om hem terug te krijgen?”

Chrisje knikte en zei: „Dâ's waar, maar hebben jullie wel eens bedacht wat een leven Justus zou hebben als jullie hond kwam? Hij zou niet meer over de drempel durven komen.”

Dáár hadden Dick en Don niet aan gedacht. Justus met hun vinnige terriër samen in één huis? Nee, dat ging niet.

„Denk erom dat je ons nooit meer zo laat schrikken, hoor,” waarschuwden de dames, die toch blij waren dat Sanders geen echte inbreker gevangen had.

„Fijn dat de tantes niet boos meer waren, hè,” zuchtte Dicky toen ze op haar kamer waren. Ja, ze begrepen nu wel dat Trix geen enkele kans had om in Huize Mica te komen.

9. TRIX MAG BLIJVEN

De volgende dag kwam dokter Dolemans de afdrukken brengen van de kiekjes die hij gemaakt had. Trix was natuurlijk ook van de partij.

„Ga maar in de tuin met hem,” zei Chris, „dan kan hij Justus geen kwaad doen.”

„Maar zorg dat hij niet door de perkjes loopt,” waarschuwde tante Cato.

De kinderen gingen voor alle zekerheid maar op een stuk weiland spelen dat in de buurt lag.

Dokter Dolemans kreeg natuurlijk te horen wat er de vorige avond gebeurd was. Hij was ook van mening dat Trix en Justus niet onder één dak konden leven.

In de loop van de middag kwam Klaas. Op school had hij al gehoord dat het mis was gegaan met de plannen die ze samen uitgebreed hadden.

„Zullen we met de bal spelen?” vroeg Dicky. „Ik ga hem wel halen.”

Trix holde achter haar aan, maar toen ze even later terugkwam, was hij niet meer bij haar. „Chris laat hem drinken,” zei ze, „en ze is zo goed op hem, dat ze het melkbakje van Justus gebruikt.”

Klaas leerde hun een leuk balspel en in het vuur van dat spel vergaten ze Trix. Toen Chris hen kwam roepen, omdat ze een glas limonade had klaargezet in het prieel, riep Dick: „Trix is niet meer teruggekomen. Waar zou hij zijn?”

„Hij was in de keuken toen ik de tuin inging,” zei Chris. „Ik heb de deur opengelaten, omdat ik dacht dat hij jullie wel op

zou zoeken. In ieder geval kan Justus geen last van hem hebben, want die zat boven op de trap in de bijkeuken.

Maar Justus zat niet meer op de trap. Hij had zich uitgerekt, was met een sierlijke zwaai op de grond gekomen en op zijn fluwelen pootjes naar de keuken gelopen. En wat hij toen zag: daar lag dwars over het poppeledikant één van zijn doodsvijanden te slapen. Hij zette al de haren van zijn getijgerde vel overeind en zette zijn staart als een vaan op.

En wat deed Trix? Die werd eerst niet wakker, maar zijn scherpe hondeneus kreeg al vlug in de gaten dat er een harig dreigement in de buurt was. Had de lucht van het poezebed hem al vertrouwd gemaakt met de geur van Justus, of begreep hij dat zijn houding zo soepel mogelijk moest zijn om in de gratie te raken in Huize Mica? Hoe het ook zij, hij knipoogde eens en bleef rustig liggen.

En Justus? Toen hij zag dat die vreemde sinjeur niet op hem afvloog, liet hij zijn haren maar weer neer en streek zijn staart. Met afgemeten passen liep hij op zijn poppeledikant toe en bleef staan. Maar Trix, moe gespeeld, had nog geen zin om van het kostelijke bedje te komen. Zo bleef Justus niets anders over dan voor zijn bed te gaan liggen wachten tot Trix weg zou gaan en als tijdverdrrijf zich maar wat te gaan wassen.

Trix bleef lui maar waakzaam. Toen hij begreep dat er van slapen niet veel meer zou komen, legde hij zijn kop op de rand en snuffelde voorzichtig aan het poeze-oor. En Justus, druk met schoonlikken, dacht toen zeker: een stukje meer of minder komt er niet op aan en gaf Trix ook een beurt.

Op dat moment kwam Chrisje binnen. Die was zo vertederd, dat ze zich omdraaide en de kinderen wenkte. Ze konden maar even van het leuke tafereeltje genieten, want toen Trix hen in de gaten kreeg, vergat hij de poes en zijn bed en vloog naar hen toe.

„Ach, wat jammer,” zei Dicky, „ze waren net zo leuk samen aan

't wennen."

„Aan 't wennen?" vroeg Chris. „Ze lagen zo vertrouwd samen of ze elkaar al jaren kenden."

„Maar Chris, als onze Trix de poes geen kwaad doet, mag hij misschien wel blijven."

Ja, maar dat kon niet zo maar worden beslist . . . Daar kwamen de tantes en dokter Dolemans ook aan te pas. Ze stonden met z'n allen vertederd om Justus, die nu weer in zijn bed lag en Trix, die er zo parmantig naast zat of ze wilde zeggen: Waarom dachten jullie dat ik dat beest kwaad zou doen?

„'t Zou misschien wel leuk zijn voor Justus om een speelkameraad te krijgen," probeerde Dicky voorzichtig.

„Maar wat komt er terecht van onze bloemperken?" zuchtte tante Mia.

„Nee, nee dames, bij mij mag hij ook niet buiten de paden komen," hielp dokter Dolemans.

„Zullen we . . . zullen we het proberen?" vroeg tante Mia. „Het is toch ook waar dat er erg veel vreemd volk op de weg is tegenwoordig."

Toen was 't pleit gewonnen. Dicky en Don dansten als Indianen over het terras.

„Ik ga het direct aan vader en moeder schrijven," riep Dicky.

„Ja, maar ik zou over de geschiedenis van de zwarte handjes en de schoenen onder 't bed maar niet reppen," plaagde de dokter, „anders kon er wel eens een onweersbuitje aan komen drijven uit Zambia."

En zo gebeurde het dat Trix ook mocht blijven in Huize Mica.

10. SPEELKAMERADEN OP KOMST

De dames Simpeldaal waren niet van plan nog andere gasten te nemen. Ze hadden dan ook geen enkele advertentie gezet, maar toch kwamen er brieven, want er waren veel mensen, die zich het gastvrije pension herinnerden en weer plaats wilden bespreken en anderen, die nog nooit in Huize Mica geweest waren, maar het adres van vrienden hadden gekregen. Al de brieven moesten beantwoord worden en de tantes vonden dat dat nu eens een mooi werkje was voor Dicky en Don. Ze hadden eerst zelf een keurig briefje opgesteld dat als voorbeeld kon dienen op alle aanvragen en ze zouden er zelf hun handtekening onder zetten.

Dick en Don werden met een schrijfblok en een paar ballpoints neergezet in 't prieel en kregen de brieven, omdat ze toch ook de adressen moesten weten.

Ze zetten hun beste beentje voor. In de laatste brief van vader en moeder had nog gestaan dat Dicky en Don de tantes eens een handje moesten helpen en ze vonden het leuker brieven te schrijven dan samen de afwas te doen. Om beurten schreven ze een brief. Terwijl Don langzaam en netjes schreef, las Dicky uit verveling de volgende brief.

„Ach, wat jammer!” riep ze opeens.

„Wat is jammer?” vroeg Don, die juist aan het ‘Hoogachtend’ bezig was.

„Moet je deze brief eens lezen,” zuchtte Dicky.

Don nam de brief en las: „Geachte Dames. Van één van mijn vrienden hoorde ik dat u pension hield en dat Huize Mica in een stille bosrijke omgeving ligt. Zoudt u het goedvinden dat

ik met mijn beide kinderen (een jongen van dertien en een meisje van veertien) de laatste dagen van juli bij u kwam logeren? Veel last zult u van hen niet hebben. Naar ik hoop zullen er meer kinderen zijn met wie ze zich vermaken kunnen. Voor mezelf zou ik wel graag een ruime zitslaapkamer hebben, want ik ben van plan mijn vakantietijd voor studie te benutten. Hopend dat alle plaatsen nog niet bezet zijn, met vriendelijke groet, hoogachtend, G. Florijn, dierenarts."

„Maar die twee moeten komen,” riep Don. „Stel je voor dat we twee fijne speelkameraden af zouden wimpelen.”

Dicky was als altijd haantje-de-voorst. Ze trok haar broer aan zijn schouder overeind en riep: „Vlug, kom mee naar de tantes. We gaan vragen of zij toch niet mogen komen.”

Tante Cato zat boontjes af te halen en keek op.

„Zal ik u helpen, tante?” vroeg Dicky gedwee.

Tante Cato keek op en plaagde: „Nu, dan moet je je wel heel erg vervelen.”

Dicky kreeg een kleur. Ze stoeide liever met de jongens en Trix dan die vervelende karweitjes op te knappen.

Don zei handig: „Ja, ziet u, Dicky verveelt zich wel een beetje af en toe en ik ook.”

„Zijn de brieven dan klaar?”

Ja, toen moesten ze wel met hun voorstel voor de dag komen.

Dicky nam de brief uit de zak van haar jurk en zei: „’t Gaat om deze brief van mijnheer Florijn. We dachten . . . we dachten, een dierenarts . . . als Justus soms een graat in zijn keel kreeg.”

Tante Cato lachte hartelijk. „Nee schavuiten, daar trap ik niet in. Chris zorgt heus wel dat Justus geen graten krijgt en Trix . . .”

„We zouden zo graag willen dat die twee kinderen kwamen.”

„A ha, daar komt de aap uit de mouw. Maar kinders, we zijn niet zo jong meer. We waren echt van plan niet meer gasten te nemen dan jullie. En aan jullie hebben we de handen al vol.”

„Maar we kunnen u toch helpen,” zei Dicky. „Bessen pluk-

ken enzo.”

„Laten we er eerst maar eens familierraad over houden,” zei tante Cato.

„Tante Mia zit in de serre, we kunnen die mijnheer Florijn toch niet te lang op antwoord laten wachten,” jachtte Dicky.

Tante Mia keek nog bedenkelijker dan haar zuster. „Als we die mijnheer Florijn die mooie achterkamer geven, hebben we voor de twee kinderen geen vaste wastafel.”

„O, maar wij willen heus wel naar de zolderkamer.”

Chris werd er ook bij gehaald. Ze trok de schouders eens op. Ze was veel van Dicky en Don gaan houden en vroeger hadden ze heel wat méér pensiongasten gehad. Het was Bella, die uiteindelijk de knoop doorhakte. Ze zei dat ze net zo vaak wilde komen helpen als het nodig was.

„Nu ondeugden, schrijf dan maar dat ze mogen komen,” zei tante Cato.

„Nee, nee,” vond tante Mia, „die brief moeten we zelf schrijven. Ze moeten toch weten wat de voorwaarden zijn.”

„Schrijft u hem dan vandaag nog, tante? Dan kunnen we alle brieven tegelijk wegbrengen.”

Tante Cato zette haar bril op en schreef de verlangde brief. Dick en Don waren verrukt dat het tweetal mocht komen.

„Als 't nu maar een aardig meisje is,” zei Dicky.

„In ieder geval vindt ze hier geen aardig meisje,” zei Don.

Over die opmerking moest wraak genomen worden en Don werd net zolang onder zijn armen gekieteld, tot hij om vergeving smeekte.

De volgende dag moest een postbode in Amsterdam een puzzel oplossen. Hij stond voor een grachtenhuis en keek van de brief in zijn hand naar een naambordje.

„Het adres klopt, maar de naam niet,” mompelde hij en omdat hij een secure beambte was, drukte hij maar eens op de bel, die

met een gezellige tweeklank antwoordde. Toen een keurig dienstmeisje de deur opende, vroeg hij: „Woont hier een zekere mijnheer Florijn, een dierenarts?”

Het meisje wees met een verwonderd gebaar naar het grote bord op de deur en zei: „Hier woont professor Benedict.”

„Dat wou ik ook zeggen. Er is dagelijks post voor hem, maar wat moet dat dan met die brief voor de heer Florijn?”

Het meisje lachte en zei: „Ik zal wel eens aan de kinderen vragen of ze die mijnheer kennen.” In de serre vond ze Marleen Benedict.” Weet jij ook een zekere mijnheer Florijn te wonen?” Marleen sprong op en riep: „Ja, ja, die brief is hier terecht.” „Hoe kan dat nou?” zei het meisje. „Houd jij mij nu voor de gek?”

„Nee heus, vraag maar aan vader. Hij is mijnheer Florijn.”

Marleen was het meisje vóór en sprong naar de deur. „Geef de brief maar hier, hoor, 't is heus goed.”

„Nu ja, er zit geen geld in,” grapte de besteller, „en jij zult wel weten wie er hier in huis woont.”

Marleen Benedict, die al vroeg haar moeder verloren had, was gewend zelfstandig te handelen. Ze ritsde de brief open en lachte even later. „Ha, dat is in orde. We mogen komen!”

„Mogen jullie bij mijnheer Florijn komen?” vroeg het meisje, dat er nu helemaal niets meer van begreep.

„Kijk Nel,” zei Marleen, „de zaak zit zo: Als vader onder zijn eigen naam gaat, is hij bang dat ze de beroemde professor lastig zullen vallen. Vader wil de vakantie benutten om proeven te nemen en daarom heeft hij een andere naam opgegeven en gezegd dat hij veearts was.”

„Ik vind het een gekke naam en een raar beroep,” zei Nelly, „maar dat moet mijnheer zelf weten.”

's Middags aan tafel vertelde Marleen aan haar vader en broer John dat de vakantie geregeld was. Ze liet haar vader de brief lezen en de professor zei: „Gelukkig. Nu ik dat heb verzonnen

van die vreemde naam, hoeven we niet helemaal naar Spanje te rijden om rust te hebben.”

„Maar u hebt toch wel een vreemde naam gekozen.”

„Daar is vader professor voor,” zei Marleen en gaf hem een kus op zijn kalend kruintje.

„Als jullie je maar niet vergissen, mij zullen ze zoveel niet zien.”

„Als 't maar aardige kinderen zijn, die daar ook logeren,” zei Marleen.

„Die dame schrijft dat ze van onze leeftijd zijn.”

En zo wachtten John en Marleen Benedict, die hun intocht zouden houden als de jonge Florijnen, vol spanning op de vakantie in Duivenoord.

11. DE GASTEN ARRIVEREN EN VANGEN GEROOKTE PALING

De vakantie op de dorpsschool begon op de twaalfde juli en de tantes raadden het tweetal aan maar vast te verhuizen naar de zolderkamer.

Op 't laatste ogenblik kreeg Dicky een idee. Ze vroeg: „Tante Cato, mogen we niet zolang verhuizen naar die kamer waar we de eerste nacht geslapen hebben? Weet u wel, die kamer met die gekke grote bedden.”

„We hebben hier geen gekke bedden en ik voel er niet veel voor om jullie op één kamer te laten slapen. Dat wordt stoeien en kletsen en met kussens gooien en de hond op de kamer halen . . .”

„Als we nu beloven dat we dat allemaal niet zullen doen?” zei Dicky.

„Erewoord,” zei Don en stak zijn duim en wijsvinger op.

„Vooruit dan maar, ondeugden. Verhuis je spullen dan maar naar de grote kamer, dan behoeft Bella ook niet zo hoog te klimmen om jullie bedden op te maken.”

's Middags aan tafel vertelden ze dat ze hun kamers ontruimd hadden.

„Ik heb al mijn automerken op mijn kamer laten hangen,” vertelde Don. „Met wat voor auto zou die mijnheer Florijn komen?”

„Dat kan ik je nu al vertellen,” zei tante Cato. „Mijnheer Florijn schreef ons dat hij het heerlijk vond zijn wagen in Amsterdam te kunnen laten. De kinderen zouden de fietsen meenemen.”

„Dan gaan wij ze halen,” zei Dicky. „We moeten nog maar drie nachtjes slapen.”

Drie dagen later hielden Dick en Don de wacht voor 't kleine

dorpsstation.

„Daar komt de trein, Dicky. Nu goed uitkijken of er een heer met een jongen en een meisje uitstapt.”

Ze behoefden niets te vragen, want een leuke jongen kwam op hen toe gestapt en zei: „Zou u vader en ons even de weg willen wijzen naar Huize Mica?”

„Huize Mica?” zei Dicky verrast. „Wij komen juist om jullie . . .” Daar dook de professor achter het tweetal op en Dicky verbeterde: „Om u te halen.”

Marleen zorgde dat het ijs vlug gebroken werd. Ze zei: „Zeg wat enig dat jullie ook in Huize Mica thuishoren. Noem me maar Marleen, hoor.”

„En ik heet John, als ik er even tussen mag komen,” plaagde haar broer.

Dick en Don noemden ook hun namen, maar de zogenaamde mijnheer Florijn was wat onhandig bij de bagage blijven staan. Marleen zei: „Wacht, laten we vader even helpen met de fietsen. Hij is weer echt een verstrooide pro . . . pro . . .” Ze schrok. Daar had ze bijna al verraden dat haar vader professor was. „Hè,” zei ze, „dat vervelende gestotter. Een heel enkele keer heb ik er last van.”

„Never mind,” zei Don, die trots was op het Engels dat hij in Kongo geleerd had.

„We hebben een karretje bij ons,” zei Don, „daar kan de bagage op.”

De professor wilde een fiets voor zijn rekening nemen, maar dat wilde het viertal niet. Met de fietsen en het karretje liepen ze al druk pratend over de stationsweg en de professor volgde. Tenminste, ze dachten dat hij volgde, maar toen ze in Huize Mica kwamen, was Marleens vader in geen velden of wegen meer te zien.

De dames Simpeldaal stonden hen op te wachten en keken met verwonderde ogen naar het viertal. Marleen en John bemerkten

toen pas dat hun vader niet meegekomen was.

„Hij komt heus wel,” lachte Marleen, „ik heet Marleen Bé . . . Bé . . .”

Dick en Don keken verlegen voor zich: daar had die Marleen weer een stotteraanval.

„Florijn heten we,” verbeterde ze vlug, „en dat is John.”

„Ha, daar is vader ook,” riep John.

Ze keken naar hun vader, die met een jampotje voor zich uitgestoken het hek binnenkwam. Hij boog en zei: „Mijn naam is . . .”

„Florijn,” riep Marleen waarschuwend.

„Ja, ja . . . Florijn,” grinnikte de professor vriendelijk, „gewoon Florijn.”

Tante Cato keek bevreemd naar het jampotje. Ze durfde niet te vragen wat erin zat, maar Marleen begreep direct de situatie: dat glaasje in haar vaders hand betekende dat hij uit een sloot of vijvertje water had geschept om proeven te nemen met zijn microscoop en als hij aan zijn werk dacht, vergat hij alles.

„Hoe bent u aan dat jampotje gekomen?” vroeg ze.

„Van een hengelaar,” zei de professor.

„Zitten er dan salamanders in? Ik dacht dat alleen jongens die vingen.”

„Nee, gewone algen,” zei de professor, „je kunt het ook wier noemen.”

John zei dwaas: „Vader houdt zoveel van vissen, ziet u.”

„Voor vissen moet je toch wormen hebben?” weifelde tante Mia.

De professor ging tegelijk met de kinderen naar boven. Toen Don de koffers naar de kamer van de professor had gebracht, begon deze onmiddellijk naar zijn microscoop te zoeken. Toen hij hem gevonden en opgesteld had, wreef hij zich in de handen. Een fijne kamer had hij hier. Jammer dat die dikbebladerde boom het zo donker maakte, maar de lamp hing gelukkig vlak boven de tafel. Hij lachte in zichzelf: die John die verzonnen

had dat hij zoveel van vissen hield. Hij had nog nooit een hengel in de hand gehad.

Tante Mia kwam zichzelf overtuigen dat alles naar zijn wens was.

„Ik moet zeker het gastenboek invullen?” vroeg de professor en besloot zijn gastvrouw het geheim van de naamsverwisseling toe te vertrouwen.

„Een gastenboek?” zei tante Mia, „nee, we hebben eigenlijk geen pension meer. We zullen u maar als onze betalende logé's beschouwen.”

„Mia, daar is de slager, wat moet ik bestellen?” riep tante Cato. Tante Mia verdween en de professor vergat zijn voornemen, maar dáár was hij professor voor.

't Bleek al heel vlug, dat het viertal erg goed met elkaar op kon schieten en Marleen en John vonden het helemaal niet leuk, dat ze apart met vader zouden eten.

„Hè vader, kijk nu eens hoe leuk ze daar koffietafelen onder die boom. Als we het vragen, mogen we best beneden eten.”

„Vraag dat nu maar niet,” zei de professor, „je weet ook niet, of de dames Simpeldaal het niet prettiger vinden om onder elkaar te zijn.”

Marleen, die erg vlug kon eten, keek van achter het gordijn toe en gaf verslag van wat ze daar beneden zag: „Ze eten pudding met bessensap toe net als wij, en ook nog kersen en . . . en . . . nu leest één van de dames hun ook nog voor uit een boek. Hè toe, vader . . .”

„Niet zeuren, Marleen,” zei vader streng, „afspraak is afspraak.” En zo bleven Marleen en John voorlopig bij hun vader eten.

Lieve vader en moeder,

Onze brief is een dag later dan anders, maar dat komt omdat

we nu haast geen tijd kunnen vinden om te schrijven. Er zijn twee kinderen uit Amsterdam hier gelogeerd als betalende gasten. Hun vader is hier ook. Een moeder hebben ze niet meer. Ze heten Marleen en John Florijn. Ze hebben hun fietsen meegebracht en samen maken we fietstochten. Klaas, u weet wel de vriend van school, is ook al een paar keer mee geweest. Mynheer Florijn zit altijd maar op zijn kamer, maar 't is toch geen saaie man . . .

„O Dicky, zit je hier? Ik heb een verrassing voor je.”

Tante Cato kwam binnen en zette een blad met vier glazen limonade op tafel. „Waar zijn de anderen?”

Bessen plukken. Trix is ook bij hen. Ik wilde aan vader en moeder schrijven. Die Trix zit natuurlijk weer vol tekenen.”

„We hebben nu een veearts in huis,” lachte tante Cato. „Die plukt alle teken weg.”

„Wat was de verrassing, tante?”

„Dokter Dolemans komt morgen hier. Hij wil tante Mia en mij en jullie tweeën meenemen in de auto naar Artis. Hij komt al vroeg. We eten in Amsterdam.”

„Maar de dokter heeft maar een kleine auto.”

„Groot genoeg voor ons viertjes. Een beetje behelpen kan geen kwaad.”

„Ja, maar Marleen en John moeten toch ook mee!”

Tante Cato schudde het hoofd. „De dokter weet helemaal nog niet dat de kinderen hier gelogeerd zijn. Ze zullen zich toch wel een dag alleen kunnen vermaken . . .”

„Ja, maar dat wil ik niet, gaat u dan maar alleen mee,” pruilde Dicky.

„Tut-tut,” suste tante Cato, „ga nu eerst de anderen maar eens halen. 't Is nog de vraag of je broer er net zo over denkt als jij.”

Ja, Don wilde ook liever thuisblijven, maar Marleen zei: „Dat zouden wij natuurlijk ook prettiger vinden, maar dat is niet

leuk voor de dames. Ze gaan nooit uit en ze hebben jullie in huis genomen en . . .”

„Maar wat moeten jullie dan de hele dag doen?”

„Er zijn toch zeker boeken en John en ik kunnen samen fietsen.”

„Als je vader maar een hengel had, konden jullie gaan vissen.”

Marleen wisselde een blik met haar broer en kon haar lachen bijna niet bedwingen, maar ze hadden helemaal geen pret meer, toen Klaas die middag binnenstapte met een heel moderne werphengel. „Alstublieft, die mag mijnheer Florijn van vader lenen voor morgen.”

De professor, die al gehoord had van het uitstapje van de dames, lachte als een boer die kiespijn heeft.

„Nu kunt u fijn met uw kinderen gaan vissen,” zei tante Cato triomfantelijk. „Ik heb mijnheer Van Harten opgebeld, ziet u, om de hengel te vragen.”

„O vader, wat moeten we toch beginnen,” zei Marleen toen ze alleen waren.

„Ja,” zei de professor, „dat hele kleine jokkentje van John maakt je vader wat te doen. ’t Is het beste maar dat we morgenochtend werkelijk vertrekken en maar een heel vroege bus nemen.”

„Maar u kunt niet vissen.”

„Dat ben ik ook niet plan. We zullen wel zien wat we uit gaan voeren.”

Nog vóór dokter Dolemans arriveerde, stond de professor met Marleen en John al aan de bushalte. John droeg de hengel en Marleen het net waarvan ze zeker wist dat het niet gevuld zou worden. De professor zelf droeg voorzichtig een busje dat Don hem hijgend had nagebracht. „Hier mijnheer Florijn, uw aas. Klaas heeft het gebracht.”

„’t Allereerste wat we gaan doen is die arme wormen vrijlaten,” zei de professor. „Die genieten tenminste van ons jokkentje.”

Toen de conductrice vertelde dat de bus directe aansluiting gaf op de Noordoostpolder, kreeg de professor een idee. „In de

Noordoostpolder woont een collega. Hij doet veel aan bodem-onderzoek. Ik zou vandaag naar hem toe kunnen gaan."

„Dan weet hij meteen, dat u in Duivenoord zit."

„Dat hindert niet; hij is een even grote microscoopmaniak als ik."

„Maar wat moeten wij dan doen?"

„Jullie gaan natuurlijk mee. Er is voor jullie daar ook wel wat te zien en te beleven."

„Oké, vader," zei John. „We geven de hengel in Kampen in bewaring en laten de wormen kruipen en stappen over in de bus naar de polder."

Het was nog geen tien uur toen ze al voor het kleine huis stonden, waar vaders vriend woonde. Verwonderd keek de bewoner naar zijn geleerde bezoeker.

„Waar kom jij zo vroeg vandaag, maat?" lachte hij. „Heb je een verbazingwekkende ontdekking gedaan, of denk je dat er hier goud in de grond zit?"

„Ik ben hier in de buurt gelogeed onder een andere naam," lachte de professor, „en omdat ik gedwongen werd te vissen, nam ik de gelegenheid te baat om wat met jou te praten, anders niets."

John vertelde hoe de vork in de steel zat en vaders geleerde vriend zei: „Man, je komt als geroepen, ik heb gisteren al een proef genomen met . . ."

Marleen en John keken elkaar veelbetekenend aan. Ja, nu wisten ze het wel. Nu zouden ze het verdere van de dag moeten luisteren naar geleerde betogen, doorspekt met woorden die ze niet verstonden.

De vriend van hun vader had hun blik opgevangen en lachte. „We hebben voor deze jonge mensen wel wat ander gezelschap. Wacht maar eens even."

Hij verdween en kwam even later terug met een vriendelijke vrouw in klederdracht. „Dit is mijn zuster Geerte," stelde hij voor. „Die zal zich graag over jullie ontfermen."

Geerte, een vriendelijke jonge vrouw, knikte de twee toe. „Ga maar met mij mee, kinders. Ik weet bij ervaring wat er gaat gebeuren als die heren met hun geleerdheid beginnen. Ze hebben dan ternauwernood tijd om te eten of te drinken.”

Opgetogen keek het tweetal rond. In de glazen muurkast stond een servies van prachtig blauw porselein. In de kamer was een hoge schouw, waarvan de tegels een hele wand besloegen. Op de schoorsteenmantel boven de schouw stond een rij borden van hetzelfde prachtige blauw als van de serviezen. Boven de tafel hing een olielamp en aan de muur zag Marleen een staartklok. Op de gladde tafel, waaronder rieten stoelen geschoven waren, stond een eenvoudige stenen melkkan met een fris veldboeket.

Geerte had schik in de belangstelling van de kinderen.

„Kijk maar eens goed rond,” zei ze. „Het huis is wel nieuw gebouwd, maar we hebben deze kamer in laten richten als een echte Veluwse binnenkamer.”

„Wij hebben ook zo'n olielamp, maar daar brandt elektrisch licht in.”

„Nee meisje, wij hebben wel elektrische wandlampen, maar deze brandt echt op olie,” verzekerde Geerte, „we zijn uit een oud Veluws geslacht en daarom leg ik mijn klederdracht ook niet af.”

„U hoort helemaal in deze kamer,” zei Marleen. „Hè, wat zou ik graag ook zo'n pakje eens willen passen.”

„Dat kan,” lachte Geerte, „ik heb een kostuum dat ik gedragen heb bij een défilé voor de moeder van koningin Juliana na de bevrijding van ons land. De tegenwoordige prinses Beatrix, die nu zelf al moeder is, was toen nog een klein prinsesje en klapte in de handen bij het zien van de fleurige stoet. Als jullie nu eens proeven van onze Veluwse koek en een glas melk drinken, zal ik de kleren halen.”

Marleen had haast geen geduld om rustig te blijven zitten,

maar toen de doos kwam, zei ze teleurgesteld: „Maar er is geen muts bij.”

„De muts en de sieraden bewaar ik apart. Ik ga ze halen. Trek jij nu het pak maar vast aan.”

Ja, ja, die Geerte had gemakkelijk praten. Marleen wist niet wat ze met al die banden en knoopjes beginnen moest en John evenmin.

Geerte kwam haar te hulp. Ze hielp haar gast met de ruime rokken en het lange lijfje en zette de kanten muts op het frisse gezichtje. Ze sloeg de bonten schort uit de plooiën en bond de schortebanden dicht.

„Ziezo,” zei ze, „nu de bloedkoralen nog om je hals en dan ben je een boerinetje om te knuffelen.”

John trok haar mee. „Kom, we gaan het vader even laten zien.” Geerte lachte. „O nee, ik ken mijn Pappenheimers. De heren zullen helemaal niet merken dat je verkleed bent. Die zitten te wriemelen met de aarde, die ze verkruimelen onder de microscoop.”

„Je moest een foto laten maken. Wat jammer dat we ons kiektoestel niet bij ons hebben. Is hier in de buurt geen fotograaf?” „Nee,” zei Geerte, „hier op het dorp hebben we geen fotograaf, maar als je zo naar Kampen durft te gaan? Er gaat ieder half uur een bus en met een kwartier ben je er. Er woont een fotograaf niet ver van de halte in de Oudestraat, de winkelstraat van Kampen. Jullie kunnen desnoods met de volgende bus weer terug. Je vader hoeft niet eens te merken dat je weg bent geweest.”

De guitige Marleen kreeg schik in 't geval. John vond het wel een beetje gek om naast zijn vreemd uitgedoste zus te lopen, maar Geerte zei: „Zó zeldzaam zijn de boerinetjes nu ook weer niet. Jullie zullen heus geen oploop veroorzaken.”

Geerte bracht hen naar de halte en riep het tweetal ondeugend na: „Kiek goed uut, mien deerntje. 't Is bar druk in de stad.”

Marleen was blij dat de busrit niet lang duurde. 't Was een warme dag en de kleren zaten heel wat minder luchtig dan haar eigen linnen jurkje. Toen ze uitstapte, moest ze oppassen dat ze niet over de lange rok struikelde. Er waren veel vreemdelingen in Kampen. Die hadden vooral schik in het vlotte boerinnetje.

De fotograaf vonden ze direct. Zo keurig was de verkleedpartij gelukt, dat hij Marleen toesprak in onvervalst Veluws. Toen John zei dat ze daar geen klap van verstonden, zei de fotograaf: „Ik krijg hier wel eens meer namaakboerinnetjes, maar die herken ik direct. Jij lijkt wel een heel echt boerendeertje en voor deze gelegenheid zal ik ons eigen spinnewiel halen.”

Zo werd Marleen gekiekt als een ijverig spinstertje. Het was wel een tegenvaller dat ze een hele week op de foto's zouden moeten wachten.

John had best zin in een glas limonade, maar Marleen was niet te vermurwen. Bij de bushalte kreeg John een idee. „Blijf jij even hier? Aan de overkant is een viswinkel. Ik ga voor vaders vangst zorgen.”

In de winkel vroeg hij om een paar pond paling, die ze tot 's avonds zouden moeten bewaren. De dikke gemoedelijke helper zei: „We hebben juist nieuwe gekregen. Paling zo vers als boter.”

„Pakt u ze erg goed in?” vroeg John. „Doet u ze maar in krantenpapier.”

„Krantenpapier?” vroeg ze. Ze vond dat die toeristen maar rare noten op hun zang hadden.

John liet zich hijgend op zijn opengehouden busplaatsje vallen en lachte tegen zijn zus: „Ziezo, ik heb vis besteld nu kunnen we vanavond de hele wriemelende massa in krantenpapier in het visnetje doen.”

Toen ze uit de bus stapten, zagen ze vader en zijn vriend de weg afkomen. Marleen vond het jammer, want nu zou vader

haar herkennen en ze had zo graag geheim willen houden dat ze gefotografeerd was, maar de heren waren zo druk in gesprek, dat ze het boerinnetje en haar metgezel geen blik waardig keurden.

„Heb ik het jullie niet gezegd?” zei de gastvrouw. „Geef de heren een beetje aarde en een microscoop en ze vergeten hun hele familie.”

Hun middagboterham vergaten de heren toch niet en de familie van de professor zorgde wel dat ze precies op tijd vertrokken. „Jullie hebben zo niet veel aan de dag gehad, hè?” vroeg de professor.

„Jawel,” lachte Marleen, „we zijn alleen gaan vissen.”

In Kampen haalden ze de hengel uit de bewaarplaats en vader had schik om het keurige pak paling, dat John in het netje liet glijden.

„Ik heb er maar een stevig touw om gebonden,” zei de juffrouw. John had de grap van de ‘gekochte’ visvangst aan zijn vader verteld. De paling was duur en vader moest betalen. Marleen keek medelijdend naar het pak. Die arme diertjes. Ze konden zich helemaal niet meer bewegen. Stil lag het pak in het visnet.

In een vrolijke stemming arriveerde het drietal op Huize Mica. Ze werden met een hoeraatje begroet door Dicky en Don.

„Hebben jullie een leuke dag gehad?” vroeg Marleen.

„Ja, ’t was wel prettig in Amsterdam, maar we zijn toch blij dat we morgen weer bij elkaar zijn,” vond Dicky.

„Zulke kleefpleisters,” plaagde tante Cato.

„Hebben jullie echt wat gevangen?” vroeg Don.

„Vanavond zullen jullie ’t wel proeven,” pochte Marleen. „We krijgen vast en zeker gestoofde paling.”

Tante Mia keek hoofdschuddend naar het pak vis. Daar had Chris voor een heerlijke rollade gezorgd en nu moest het hele menu veranderd worden. Ze verdween naar de keuken en bleef

op een afstandje staan om te zien of het Chris zou gelukken de glibberige aal schoon te maken. Maar Chris zat dubbelgevouwen van de lach bij de tafel en Justus en Trix stonden hunkerend bij haar schoot, waarop een pak goudgeel-gerookte paling lag.

„O foei,” riep ze, „en ze wilden ons nog wel wijsmaken dat ze die gevangen hadden.”

Tante Cato ging naar het gezelschap, dat in de tuin zat en zei met een effen gezicht: „De paling wordt niet gestoofd; ze komt goudbruin op tafel.”

„Gebakken paling?” vroeg Don.

Hij kreeg geen antwoord, maar toen ze aan tafel gingen, kwam de verrassing. Als voorgerecht kregen ze een slaatje met een flink stuk gerookte paling.

„A ha,” zei dokter Dolemans, „dus dát is het geheim van de visvangst. Ik begreep al niet dat jullie met die hengel zoveel paling hadden gevangen.”

John lachte en zei dat de verkoopster hem een poets had gebakken, want dat hij verse paling besteld had.

„De bedrieger bedrogen,” lachte tante Cato.

Het maal verliep in de beste stemming. De professor biechtte op dat John het maar verzonnen had dat hij een liefhebber van vissen was, en hij werd danig geplaagd met de grap, die hij wél duur had moeten betalen.

12. MARLEEN VERVEELT ZICH OP ZONDAG

Toen ze 's avonds in hun grote bedden lagen, zei Dicky: „Slaap je al?”

„Bijna,” mompelde Don, maar hij werd weer klaarwakker, toen Dicky dóórpraatte.

„John heeft immers gezegd dat zijn vader zoveel van vissen hield. Ik vroeg aan Marleen waarom haar vader dan dat jam-potje met water meegenomen had. Ze kreeg een kleur en gaf geen antwoord. Vind jij het niet gek dat hun vader altijd maar op zijn kamer zit?”

„Mij een zorg,” geeuwde Don.

Toen Don al sliep, lag Dicky nog even wakker. Al zat mijnheer Florijn dan ook altijd op zijn kamer, de kinderen waren lang niet saai. 't Was alleen zo vervelend dat ze telkens 'God' zeiden. Dat was toch eigenlijk vloeken. Catrien had ook wel eens gevloekt en toen had vader gezegd dat hij dat niet meer wilde horen. Nu ja, maar dat kon zij toch niet tegen Marleen zeggen! Zou ze het eens in een brief aan moeder vragen?

Gelukkig hoefde ze dat niet te doen, want tante Cato had Marleen al verzocht of ze niet telkens God's naam wilde gebruiken. Ze waren alleen in 't prieel geweest. De oude dame had haar arm om haar heen geslagen en gevraagd of ze dit ook met haar broer wilde bepraten. Marleen had het John gezegd waar de professor bij was en deze had zijn hoofd geschud. „Ja maar, kinderen, je moet ook op je woorden letten. Je weet nooit of je er niet iemand mee ergert en het staat ook niet opgevoed als je ruwe taal uitslaat.”

„Ruwe taal?” vroeg Marleen. „U zegt zelf ook zo dikwijls God.”

„Nu ja, ik ben volwassen, maar laten we een beetje opletten. Nu jullie 't zegt: de dametjes gaan 's zondags ook naar de kerk.”

„Ja,” zei Marleen. „Dicky en Don gaan ook.”

„Ga maar eens mee,” lachte de professor, „kwaad zul je er niet leren.”

„Nee hoor,” zei Marleen, „thuis gaan we ook niet.”

Toen het zaterdag was zei ze: „Hè toe, Dicky, blijf morgen thuis uit de kerk. 't Is zo saai hier als je weg bent.”

„Thuisblijven?” vroeg Dicky verwonderd, „'t is toch zondag! De tantes zouden niet willen dat we thuisbleven. Jullie kunnen toch meegaan met ons?”

En zó gingen Marleen en John mee naar de kerk. Ze zaten wat heen en weer te schuiven en toen ze thuiskwamen, vloog Marleen naar boven om shorts aan te trekken.

„Zo, mijn kind, hoe was 't in de kerk?” vroeg vader.

„Verschrikkelijk vervelend,” zei Marleen. „Ik begreep niets van alles wat de dominee zei. 't Orgel vond ik mooi en 't zingen ook, maar 'k ga niet weer.”

„Je moet ook wel eens wat doen waar je geen zin in hebt,” plaagde de professor. „Denk maar eens aan die visdag.”

„Maar toen hebt u zich niet verveeld.”

„Nee, en jullie ook niet,” zei de professor en dacht aan de foto van het leuke boerinnetje die hem zo verrast had.

's Middags begon Marleen nog eens over de kerk. „Vinden jullie 't heus leuk in de kerk? Volgende zondag kun je wel eens thuisblijven.”

„Nee, natuurlijk niet,” zei Dicky. „'s Zondags hoor je toch naar de kerk te gaan!”

„Wáárom ga je dan. Jij begreep ook niet alles.”

„O, maar ik begrijp 't meestal wel. 't Gaat toch over de Heer Jezus . . .”

Marleen zweeg. Ze wilde liever niet zeggen dat ze van Hem niet veel wist.

„Bij ons is er vaak jeugdkerk,” zei Dicky, „daar gaan we altijd graag heen. En de verhalen die tante Cato uit de kinderbijbel leest, zijn ook mooi.”

„Wanneer leest ze die dan?”

„’s Middags aan tafel.”

„Ik dacht dat ze jullie telkens een mooi verhaaltje voorlas.”

„Maar dat zijn toch mooie verhalen . . .”

„Ik vraag aan vader of we bij jullie aan tafel mogen eten. Zouden de dames dat goedvinden?”

„Tuurlijk,” zei Dicky.

De professor vond het nú goed. „Welja, laten jullie je oude vader maar alleen smikkelen.”

„Komt u dan óók beneden eten?”

Maar daarvoor was de professor niet te vinden. Hij hield niet van dat lange tafelen. En zo zaten Marleen en John de volgende middag aan tafel bij de dames en Dicky en Don en luisterden naar het verhaal dat tante Cato voorlas. Marleen was het eens met Dicky dat het heel mooi was.

13. EEN VERJAARPARTIJ KOMT IN ZICHT

„Nog een paar dagen en dan ben je jarig,” zei tante Cato. „Ik ben van plan die dag eens extra te vieren, omdat je zeventig wordt. Dat is een jubeljaar.”

„Wat heb je allemaal in je hoofd.”

„Als 't zulk mooi vast weer is als nu, kunnen we er best een tuinfeest van maken met lampions en van die . . . die fopdingen.”

„Wat voor fopdingen?”

„Je weet wel van die croquetten die je niet op kunt eten en waaruit dan een feestmuts komt. Vader en moeder hadden ze toen we klein waren.”

„Ja, toen we klein waren hadden ze die,” zei tante Mia, „maar ik wil wedden dat die niet eens meer bestaan.”

„In ieder geval kunnen we proberen die te krijgen. De jongelui van tegenwoordig zijn te gewiekst om erin te bijten, maar die feestmutsen zijn er nog wel in verpakt. Bella had ze 't vorig jaar nog op een feestje. Ik krijg echt schik in 't geval. Ga jij er achteraan, dan zal ik zorgen dat er een feestmaal op tafel komt.”

Tante Mia gedroeg zich die morgen als een verwend kind.

„Nee,” zei ze, „ik ben de jarige en voor mij moet het allemaal een verrassing zijn.”

„Een mooie verrassing,” plaagde tante Cato. „We weten er alle twee alles van, maar goed, hoor, je zult je feest hebben. We verzinnen er wel wat op.”

Ze ging de tuin in, waar Dicky en Marleen zaten te lezen. Ze vertelde dat haar zuster over een paar dagen jarig was en dat ze een tuinfeest wilden houden met lampions.

De meisjes waren enthousiast.

„Ja maar,” zuchtte tante Cato, „hoe komen we aan al die kleurige dingen? Er is hier geen winkel voor feestartikelen.”

„O, maar dan gaan we op de fiets naar de stad,” riep Dicky. Don en John willen vast ook wel mee en we vragen of Klaas ook meegaat. We maken er fijn een gezellige dag van.”

„Denk eraan, Dicky, die namaakcroquetten moeten zoveel mogelijk een geheim blijven, hoor.”

Dicky knikte en ging weg om de jongens te zoeken die aan 't voetballen waren. Direct liepen ze warm voor het plan.

„We moesten morgen maar meteen gaan!” vond Dicky. „De weerberichten zijn goed.”

Marleen stelde voor lunchpakketten mee te nemen, dan konden ze net zolang wegblijven als ze wilden. Samen fietsten ze naar het dorp om Klaas ook te inviteren.

„Denk erom, zeven uur klaar voor de aftrap en boterhammen meenemen,” riepen ze bij 't naar huis gaan.

Het was een vrolijk troepje dat de volgende morgen het dorp verliet. Marleen als de oudste had van tante Cato een oude huishoudbeurs meegekregen, die goed gevuld was. Nee, de dames wilden voor dit keer niet schriel zijn.

John bleek de hollebolle Gijs van het vijftal te zijn. Hij wilde op weg ieder ogenblik rusten en zei dat hij zo bang was dat de winkels in de stad toch nog gesloten zouden zijn, maar bij iedere rustplaats werkte hij een paar boterhammen naar binnen en werd duchtig door de anderen geplaagd.

„Wat heb ik jullie gezegd,” riep hij toen ze bij de winkel voor feestartikelen kwamen. „Zie maar, hier staat dat om negen uur de zaak pas open is.”

„'t Is nu halfnegen en we hebben de hele dag de tijd,” zei Marleen. „We stallen onze fietsen en gaan wat slenteren.”

In de fietsenstalling lazen ze op een groot aanplakbiljet dat

er een circus in de stad was.

„Hè, wat zou ik graag die dieren willen zien,” hunkerde Dicky. „Dat kan toch,” zei Marleen. „De stallen zijn vóór de middag te bezichtigen. Als ze tenminste niet te ver weg zijn.”

„Ze liggen even buiten de stad,” zei de man van de fietsenbewaarplaats. „Als jullie hier rechtuit gaan, is 't een kwartier lopen. Jullie zien de tent vanzelf.”

„Daar beginnen we dan de dag mee,” riep Klaas, „kom mee, lui!”

't Was de moeite waard de stallen te bezichtigen. Vooral de olifanten hadden al veel bekijks. Een oppasser liet een van de olifanten allerlei kunstjes doen. Het dier nam versnaperingen aan met zijn slurf en boog beleefd één van de lompe knieën. Maar even later was hij zijn beleefdheid vergeten. De kijkers stoven verschrikt uiteen, toen het grote dier dronk, zich verslikte en hen finaal nat maakte met zijn snuit, die als een sproeier werkte.

Achter de stallen stonden de woonwagens, en daar wilden ze ook wel eens graag een kijkje nemen.

„Moet je zien, Marleen,” zei Dicky en trok haar vriendinnetje mee. „Die wagen staat open en als je erin kijkt, is het net een gewone kamer.”

„Marleen, Dick, kom nu. We gaan!”

Marleen liep direct weg, maar Dicky klom op de treeplank. Ze had namelijk in de hoek van de wagen een jongen gezien, die een aapje op zijn schoot had.

„Ach,” zei Dicky, „wat een leuk dier. Kan hij kunstjes maken?” De jongen schudde verdrietig het hoofd. „Hij is geloof ik ziek.” „Kun je dan niet naar een veearts gaan?”

De jongen gaf geen direct antwoord, maar zei: „Het aapje is van mij. Het heeft leuke kleertjes en kan kopje duikelen. De mensen lachen altijd erg om hem, maar de oppasser weet niet wat hem scheelt. Zo'n dokter is duur.”

Toen dacht Dicky aan de vader van Marleen. „Luister, in Dui-
venoord is een veearts, die je vast voor niets helpt. Hij woont
in Huize Mica. Onthoud het goed. Je kunt het eind wel fietsen.”

„Dicky, kom nu toch.” Don was teruggekomen om te zien waar
zijn zusje bleef.

Zonder antwoord van de jongen af te wachten, liepen ze de
anderen achterna. Dicky vertelde hijgend het verhaal van het
jongetje en de aap. Verschrikt keek Marleen haar broer aan.

„Wat heb je gezegd? Dat mijn vader hem beter kon maken?”

„Ja, ja,” zei Dicky, „hij kan toch zien wat het dier mankeert . . .”

Toen zij en haar broer even alleen waren, zei Marleen: „O John, wat moeten we toch beginnen als het aapje werkelijk gebracht wordt. Dan komt vaders leugentje uit.”

„Hij gaat er de gevangenis niet voor in! 't Is niet eens gezegd dat de jongen komt met zijn aapje. 't Is tamelijk ver weg naar het dorp.”

Marleen maakte zich niet lang zorgen over het probleem. Toen het vijftal zich te goed deed aan een ijsje, trok ze Dicky mee en zei dat ze vast eens naar het winkeltje in feestartikelen ging om eens rond te kijken.

„Wat hebben jullie een haast,” zei John, „wacht toch even.”

„We moeten de namaacroquetten zien te krijgen vóór de anderen er zijn,” zei Marleen. „Ze weten vast niet dat er mutsen in zitten.”

Gelukkig had de eigenares een oud dametje – nog een trommel met het antieke goedje. Ze zei glunderend: „In ieder exemplaar zit een fleurige muts verborgen. Wacht, ik zal er eens één uittrekken.” Het olijke vrouwtje nam uit een la een bakermuts en zette die op. „Ziet u maar eens wat een stevige muts. Je kunt er zelf de binders van vastknopen. Jammer dat ze tegenwoordig niet meer gaan.”

Marleen keek schichtig naar de deur en zag de jongens de straat inkomen. „Vlug juffrouw,” jachtte ze. „De anderen mogen niets van de mutsen weten. Geef u mij er maar tien.”

Nog maar juist waren de croquetten in de tas verdwenen, toen de jongens binnenstapten. Verwonderd keken ze naar het kleine vrouwtje met de grote floddermuts. Zou zo'n mens zich zo raar toetakelen, omdat ze in een winkel voor feestartikelen stond? Het uitgelaten troepje kreeg het zo te kwaad, dat ze zich maar omdraaiden. Toevallig keek het vrouwtje in de spiegel en zette vlug haar muts af.

Nadat ze lampionnen en slingers hadden gekocht, vertrokken ze. Toen ze thuiskwamen, vertelde Marleen haar vader wel dat

Dicky had gezegd dat er in Huize Mica een veearts woonde, maar de professor vond het voorval alleen maar koddig en zei dat die jongen heus wel hulp in de stad zou zoeken. Marleen bedacht dat haar vader wel gelijk zou hebben en maakte zich verder geen zorgen.

14. DE VERJAARDAG

De verjaardag van tante Mia was aangebroken. Dicky glipte uit bed en keek naar de lucht. Het weerbericht van de vorige dag had gelijk gehad. Het had een stralende dag voorspeld en het zag er naar uit dat het tuinfeest kon doorgaan. Ze kleepte zich vlug aan en wakte haar broer. Tante Mia had bevel gekregen lang in bed te blijven, want het viertal moest de tijd hebben de tuinversieringen aan te brengen.

Om tien uur begon het eigenlijke feest. De dames die al op bed hadden ontbeten, kregen van de gasten het gemeenschappelijk cadeau: een prachtig ingelijste foto van Huize Mica met alle bewoners die er nú waren. Zelfs Justus en Trix zaten erbij. Parmantig en vriendschappelijk.

De tantes begonnen hun traktaties met koffie en gebak, dat in de tuin rondgediend werd. In het prieel kwamen de twee versierde stoelen te staan, want de kinderen vonden dat tante Cato ook maar mee moest delen in de hulde. Klaas kwam ook feliciteren en bracht voor de jarige een prachtige sierspeld mee, die zijn vader zelf gesmeed had. Hij kreeg natuurlijk ook een uitnodiging voor de hele dag.

Na een gezellige dag brak de feestavond aan, die begon met een uitgebreid diner.

Na de maaltijd werden de croquetten uitgedeeld, waarin de feestmutsen verpakt zaten. Wat waren ze nieuwsgierig wat voor hoofddekseel ze zouden krijgen.

De tantes leken wel een tweeling met hun matrozenmutsen, en de professor droeg een tropenhelm, die hem prompt de naam van 'Prikkebeen' bezorgde.

„Voor mij mocht het nu wel wat afkoelen,” zei tante Cato. „De jongelui moeten nu maar eens wat rustig bij ons komen zitten.” De jongelui wilden wel op het terras komen zitten, maar dan eisten ze ook een verhaal.

„Vader, u kent een mooie spookgeschiedenis,” zei Marleen.

„Nee, nee, niet over spoken,” griezelde tante Cato. „We moeten straks naar bed en . . .”

„Hè ja, hè ja, een spookverhaal,” riep Dicky.

„Steekt u dan eerst nog eens op,” stelde Don voor en hield de professor de sigarenkist voor.

De kinderen schoven dicht in een kring om de professor en hij begon te vertellen. Als kleine jongen was hij in een spookgeschiedenis betrokken geraakt, die hem een pak slaag had opgeleverd.

Iedere avond was er namelijk gestommel gehoord op de zolder. Hij was op onderzoek uitgegaan en wat had hij gevonden . . . Hij vertelde: „Ik opende de deur van mijn kamer en . . .”

Hij wachtte om de spanning groter te maken en zei plagend: „Hè, wat heb ik een dorst. Voor ik verder ga, moet ik wat te drinken hebben.”

„De meisjes moeten dan eerst nog maar eens rondgaan,” vond tante Cato.

„Maar nu weten we nog altijd niet of er een spook was,” riep Dicky.

„Ja,” vervolgde de professor, „er was er één, een klein spook, bezet met stekeltjes. Het was een egeltje, dat zijn bivak op onze zolder had opgeslagen. Hij had zich gevoed met muizen. Ik ving hem in het licht van mijn zaklantaarn en bracht hem opgerold en wel veilig naar de schuur. Maar dat muisje had nog een staartje, want toen ik terugsliep in huis, werd ik gepakt door vader. Hij had gerucht gehoord op het erf en nam me zonder verhoor over de knie. „Ik zal je leren voor spook te spelen, kwa-jongen!” ”

„Dat was gemeen,” zei Don.

De professor haalde de schouders op. „Vroeger waren ze niet zo zachtzinnig en ik kreeg kort daarna als pleister op de wonde een nieuwe fiets. Vader zei . . .”

De professor kon niet vertellen wat zijn vader zei. Voor de tweede maal werd zijn verhaal onderbroken, nu door de vader van Klaas, die de tuin instapte met een jas over de arm.

„Ik ben bang dat je kletsnat zult worden, Klaas,” zei hij, nadat hij het gezelschap begroet en de jarige gefeliciteerd had.

„Nat, op deze zomeravond?”

Als een antwoord op de vraag klonk er vlak boven hun hoofden een dreunende donderslag.

„Onweer!” Verschrikt keken de feestvierders naar de lucht. Ze hadden door de spanning van het verhaal totaal niet gemerkt dat de lucht er zo dreigend uit was gaan zien.

„U kunt beter hier schuilen!”

„Als we direct opstappen, halen we ons huis wel. De slagen dreunen wel hard, maar het lichten is nog ver weg en zwak. Als ik u was, ruimde ik de lampions en slingers maar op.”

„En de stoelen,” riep tante Cato.

Marleen trok Dicky mee naar het prieel. „Kom mee, Dick, dan zorgen wij dat de stoelen geborgen worden.”

Marleen plukte de papieren rozen weg, maar keek telkens angstig naar het lichten.

„Ga jij maar naar binnen,” zei Dicky, die niet zo bang was van onweer. Ze hadden in de Kongo zoveel zwaar weer meege maakt . . .

Marleen liet het zich geen tweemaal zeggen. Het lichten was nu niet meer van de lucht en de donderslagen volgden elkaar steeds sneller op.

Toen Marleen weg was, bleef Dicky nog even achter. Ze keek naar het ruitje dat in het prieel was aangebracht. 't Lag even boven de geknipte heg en telkens als het lichtte, was het net of

er een klein schilderij te zien was. Een stuk van de bomen en het bos en . . . „Oh!”

Nu was het Dicky, die met een gil opgesprongen was. Bij het licht van de bliksem had ze een gezicht gezien. Ze holde direct de tuin door om alarm te slaan, maar ze botste tegen Don op.

„Waar blijf je toch? We waren ongerust!”

„Er is iemand daar, achter het prieel.”

„Zeker iemand die wil schuilen. Ik zal wel even kijken. Ga jij maar naar binnen.”

In de kamer zaten ze allemaal bijeen, maar voor Dicky kon vertellen van haar belevenissen in het prieel, was Don al terug. Hij trok een jongen met zich mee, die bijna verdronk in een plastic cape, die hem veel te groot was.

„Maar dat is die jongen uit het circus,” riep Dicky.

De jongen knikte. „Hij is zo ziek en u zei . . . van die veearts.

„Ach, het aapje,” riep Dicky. „Heb je ons huis gevonden?”

Ik heb gelift en ze hebben me het huis gewezen.”

De jongen zei niets, maar sloeg zijn cape terug.

Dicky keerde zich naar de professor. „Ik heb hem gezegd dat u hem wel zou willen helpen.”

De professor begreep de situatie pas, toen Marleen riep: „Ja, maar vader heeft nu vakantie.”

„O, maar daarom wilt u het diertje toch wel helpen!” riep tante Cato.

„Ik . . . ik heb geen medicijnen bij me . . .” zei de professor haerend en begreep niet hoe hij zich uit deze moeilijkheid moest redden.

„In ieder geval kunt u het diertje meenemen naar uw kamer, dan zorg ik voor de jongen,” zei tante Mia.

De professor nam ten einde raad het zieke diertje van de jongen over. Het lag als een baby zo stil in zijn armen. Langzaam liep hij naar boven. Marleen en John volgden hem.

„O vader, wat vreselijk,” zei Marleen. „Wat doen we nu?”

„Ga naar beneden en bel een taxi op.”

„Als die maar thuis is,” zuchtte John. „Er is er maar één op het hele dorp.”

„Wat wilt u dan doen, vader?” vroeg Marleen.

„Het enige wat ik kan doen is met het aapje naar de veearts hier in het dorp gaan.”

„Maar ze zullen dat beneden zo vreemd vinden,” zei Marleen.

„We hebben geen andere keus. We moeten het aapje helpen.”

Het onweer was over toen de taxi kwam.

„Kom mee, kerel,” zei de professor tegen de circusjongen. „We rijden even naar de veearts.”

John vroeg: „Mag ik ook mee, vader?”

„En ik, mijnheer Florijn?”

„Stap maar in als er plaats is,” zei de professor.

Toen ze verdwenen waren, zuchtte tante Cato: „Dat is nu met recht een verjaardag die als een nachtkaaars uitgaat. Waarom zou de dokter het aapje niet zelf geholpen hebben?”

„Hij zei dat hij zijn medicijnen niet meenam op reis,” zei tante Mia.

Marleen had een erge kleur gekregen, maar zweeg wijselijk. Gelukkig zorgde tante Cato voor afleiding door te roepen: „Maar hoe kwam die jongen aan ons adres?”

Dicky vertelde van haar ontmoeting met de jongen in de stad en tante Cato zei: „We moesten nu maar naar bed gaan. Bella moet morgen maar afwassen.”

Marleen zei welterusten en glipte direct naar haar kamer. Ze was blij dat Dicky geen gelegenheid kreeg nog meer te vragen over haar vader en het aapje.

Ondertussen was de taxi gestopt voor het huis van de veearts. De garagehouder stapte uit en belde aan.

„Blijven jullie maar in de wagen,” zei de professor. „We kunnen niet met een hele familie aankomen. Zijn baasje kan wel meegaan.”

Toen ze alleen waren, zei Don: „Heeft je vader het aapje wel onderzocht?”

„Eh . . . nee . . .”

„Je vader wil hem zeker een injectie laten geven. Het aapje is vast heel erg ziek. Anders zou je vader niet hierheen zijn gegaan.”

John giechelde en Don zei boos: „Vind je het zo om te lachen dat dat dier zo ziek is?”

„Ach joh,” zei John, „daar lach ik niet om. Het is . . . nu ja, ik kan 't je niet zeggen, misschien later wel.”

Hij wachtte even en vervolgde toen: „Als je 't niemand vertelt, zal ik 't je wel verklappen. Vader is geen veearts, maar méér zeg ik je niet.”

„Mag Dicky het wel weten?”

„Voor mijn part, als ze er dan maar niet over praat, maar vraag nu niet verder. Ik kan je niets meer zeggen.”

Don was stil geworden. Als die mijnheer Florijn geen veearts was, waarom had hij het dan gezegd?

„k Wou dat ze maar kwamen,” geurde John. „’t Is al zo laat.”

’t Zou voor de professor nóg later worden voor hij naar bed ging, want toen het drietal weer uitstapte, zei mijnheer Florijn. „Ziezo jongens, het aapje zal over een paar dagen weer beter zijn, maar nu moeten we nog zien dat het zonder veel kou te vatten weer thuiskomt. De garagehouder zal ons naar de stad brengen, maar we zetten jullie eerst even bij Huize Mica af.”

Daar was alles donker. De achterdeur was opengelaten en in de bijkeuken brandde een lichtje.

„Trek je schoenen uit, anders worden ze wakker,” zei Don.

Ze slopen naar boven.

Don kleedde zich in het donker uit. Hij vond het jammer dat Dicky sliep. Nu kon hij haar ook niet vertellen wat hij die avond gehoord had.

15. DICKY HEEFT ZELFVERWIJFT IS MIJNHEER FLORIJN EEN SPION?

„De regen heeft het weer helemaal van streek gebracht,” zuchtte tante Cato. „Je zult eens zien hoe laat onze gasten aan de ontbijttafel komen na het latertje van gisteren.”

„Mijnheer Florijn heeft anders zijn ontbijt al op,” zei tante Mia. „Ja, mijnheer zelf wel, maar van de kinderen is er nog geen een beneden. We moeten toch eens vragen hoe het met het aapje gegaan is. 't Moet wel erg ziek zijn geweest, dat mijnheer Florijn de behandeling niet aandurfde.”

„We moeten Dicky aan het verstand brengen dat ze geen circusmensen hier in huis moet halen zonder ons van tevoren te waarschuwen.”

„Nee zus,” zei tante Cato, „we hebben gisteren een fijne dag gehad en nu moeten we verder geen standjes uit gaan delen.” John was beneden gekomen. Hij vertelde hoe het afgelopen was met het aapje.

Ondertussen lagen Dicky en Don nog in bed. Ze sliepen niet meer, maar Don geeuwde nog van de slaap.

„Je bent zeker laat thuisgekomen? Hoe is 't met het aapje afgelopen?”

Don dempte zijn stem toen hij zei: „Weet je waarom mijnheer Florijn het aapje niet kon helpen?”

„Omdat hij vakantie had,” zei Dicky.

„Nee, omdat hij helemaal geen veearts is, maar dat mag niemand weten.”

Dicky vouwde haar handen om haar opgetrokken knieën en keek verbaasd. „Dat vind ik heel raar,” zei ze. „Eerst zei John

dat zijn vader zo van vissen hield, en dat was ook niet waar.”

„Ja,” peinsde Don, „’t is ook wel vreemd dat mijnheer Florijn altijd maar op zijn kamer zit. Er komen ook geregeld grote gele enveloppen voor hem . . . Nou ja, wat kan ons dat ook schelen.”

„Dat moet je niet zeggen. Als hij nu eens een spion is?”

Don lachte hartelijk. „Jij hebt te veel naar de t.v. gekeken. Waar haal je de onzin vandaan?”

Maar Dicky liet zich niet zo vlug geruststellen. „Maar als hij nu eens een spion is en misschien tijdbommen maakt. Hij zit altijd te werken.”

„Laat me niet lachen,” zei Don, uit bed springend.

Ze konden niet verder over het onderwerp doorgaan, want Marleen trommelde op de deur en zei dat het beneden verschrikkelijk saai was zonder gezelschap.

„We komen zó,” riep Dicky, „pak maar vast een boek. Wij gaan toch ook zitten lezen.”

Toen ze een kwartier later beneden kwamen en als laatsten aan de ontbijttafel gingen, zat Marleen al verdiept in haar boek.

„Wat heb je daar nu voor een kanjer genomen,” zei Don, „dat boek krijg je nooit meer uit.”

„Jawel,” zei Marleen, „het is de jeugdbijbel.”

„De jeugdbijbel!” zei Don verwonderd. „Die verhalen ken je toch zeker allemaal!”

Marleen schudde het hoofd. „Natuurlijk niet.”

„Je hebt toch zeker op school bijbelse geschiedenis?”

„Nee,” zei Marleen, „mijnheer vertelt wel fijne verhalen over de vier Heemskinderen bijvoorbeeld, maar niet over de Heer Jezus.”

Don dacht niet lang na over haar woorden. John kwam vragen of hij meeding naar ’t dorp en Marleen en Dicky gingen in het prieel zitten lezen. Dicky las een fijn jongensboek en had rode oren van de spanning. Toen ze even opkeek uit haar boek, zag ze dat Marleen voor zich uit zat te kijken.

„Lees je niet meer?” vroeg ze.

„Nee,” zei ze, „ik denk na over Petrus. Tante Cato heeft zoveel mooie verhalen gelezen over de Heer Jezus en Petrus. Hij was zijn discipel, maar toch ook zijn vriend. Toen de Heer Jezus gevangengenomen was, zei Petrus gewoon dat hij Hem niet kende, wel driemaal, omdat hij bang was. Hij was een echte gemene bedrieger.”

„Oh . . .” Dicky sloeg de hand voor de mond. „Dat mag je niet zeggen over Petrus; hij was één van de liefste discipelen.”

„Een mooie discipel,” zei Marleen, het boek dichtklappend. „Ik ga kijken of er nog karnemelk is.”

Toen ze weg was, dacht Dicky aan wat vader gezegd had, toen ze die geschiedenis gelezen hadden. Vader had gezegd dat je net eender was als Petrus als je de Heer Jezus verloochende. En hoe kon je Hem verloochenen? Door te zwijgen als je merkte dat een ander helemaal niets van de Heer Jezus af wist. Ze had heel goed gemerkt dat Marleen en John niets van Hem af wisten. Eén keer had Marleen gezegd dat haar vader al die verhalen maar sprookjes noemde. Zij had niets durven zeggen. Dicky schaamde zich. Waarom durfde je over alle mogelijke dingen te praten, maar niet tegen andere kinderen over de Heer Jezus? Dan was zij dus net als Petrus.

Als vader en moeder thuiskomen, zal ik het hun zeggen, dacht ze verdrietig. Ik wil wel, maar ik durf niet. 't Lijkt zo gek, zo prekerig.

Lang dacht ze niet na over het gebeurde. Ze nam haar boek en las door tot Marleen terugkwam met twee glazen heerlijke karnemelk.

„Als we 't op hebben, gaan we ook naar het dorp. De regen is opgehouden.”

Een kwartier later waren ze al op weg.

De nacht lag over Duivenoord. Een zwoele zomernacht. In de

verte blafte een hond en Trix – waakzaam als altijd – meende dat geblaf te moeten beantwoorden. Dicky schrok wakker. Meestal was Trix weer vlug stil, maar nu kefte hij door. Hij zou het hele huis nog in opschudding brengen. Ze glipte haar bed uit en opende zacht de deur. In een paar stappen was ze bij de trap en riep zacht: „Koest Trix.”

Trix draaide zich eens een paar maal om in zijn mand en plofte neer.

Dicky talmde voor haar deur. Ze rook zo'n vreemde scherpe lucht. Ongerust snoof ze de geur op. Nee, naar brand rook het niet. 't Was meer ammoniak of zo iets.

Ze zag het lichtschijnsel onder de deur van de kamer van mijnheer Florijn.

Hoe laat zou 't zijn? Ze wilde weer naar haar bed gaan, maar bleef plotseling staan. In de kamer van mijnheer Florijn hoorde ze duidelijk iemand praten en 't was niet zijn stem. Marleen en John waren het ook niet.

Ze ging haar kamer binnen en knipte het lampje op het nachtkastje aan. Het was twee uur. Wie was er midden in de nacht bij mijnheer Florijn op bezoek? Waar kwam die vreemde lucht vandaan? Waren ze misschien bezig een tijdbom te maken? Dat deden spionnen altijd.

Dicky schudde haar broer wakker. „Don, Don, luister eens.” Slaperig knipperend met de ogen luisterde Don maar hij werd klaar wakker, toen Dicky haar verhaal deed.

„Wacht eens,” zei hij en wipte zijn bed uit. Hij lichtte het gordijn op en fluisterde: „Mijnheer Florijn heeft het raam naar de tuinkant openstaan; als we willen . . .” Hij wees met een veelzeggend gebaar op de dichtbebladerde boom in de tuin.

„Bedoel je dat we hem vanuit de boom kunnen zien? Maar dan zijn we zelf spionnen.”

„We doen misschien een heel goed werk. Stel je voor dat we een spion ontmaskeren.”

„Mijnheer Florijn is zo aardig.”

„Dat zijn die mensen altijd,” zei Don en hij vervolgde: „We sluipen naar beneden, gaan de tuin in en klimmen in de boom. Ik heb er al een paar maal ingezet.”

„Doe dan je trainingspak aan en je gym schoenen. Ik ga mee om Trix stil te houden.”

Dicky trok haar badjas aan en wachtte tot Don klaar was. Heel zacht opende ze de deur. De stem was nu duidelijk hoorbaar. Toen ze beneden waren, kwam de hond hen kwispelend tegemoet. Dicky nam hem in haar arm, maar sloot toen weer vlug de deur.

„We moeten door de serre naar buiten,” zei ze. „Chris heeft die gisteren juist geolied. In de keuken slaapt ook de poes en die neemt iedere kans te baat om naar buiten te komen.”

„Kom mee, Dicky.” Rillend van spanning stonden ze in de donkere serre. „Nu de deuren open. Oppassen dat de grendel niet klikt.”

Met ingehouden adem ontgrendelde Don de zware glazen deuren en schoof ze langzaam zo ver open, dat ze er zich door konden wringen.

Trix, blij om het nachtelijke uitstapje, likte zijn vrouwtje telkens in het gezicht. Hij kreeg geen kans om de tuin in te glippen.

„Blijf jij maar hier.”

Don keek op naar de boom. Hij dacht aan al de spekgladde stammen waartegen ze in het vreemde land waren opgeklauterd. Deze ruwe boom, met zijn vele uitsteeksels als steunplaatsen, was maar een peuschilletje. Hij was dan ook in een wip naar boven geklommen, maar toen hij op de eerste tak zat, kwam de moeilijkheid. Het bladerdak was nogal dicht. Hij moest een zijtak hebben die hem hield en dan langzaam in de richting van het raam van mijnheer Florijn schuiven.

Zorgvuldig betastte hij het hout en vond een tak, die hem kon houden, maar voor hij zijn veilige plaats kon verlaten, werd

het raam van de bewuste kamer opengeschoven.

Don wachtte met ingehouden adem op de dingen die komen zouden. Had mijnheer Florijn al onraad bespeurd en wilde hij een onderzoek instellen? Hij herademde. Het was blijkbaar alleen de warmte, die hem had gedreven het venster te openen. Maar waarom sloot hij het raam dan weer?

In ieder geval ben ik zo veiliger, dacht Don en begon langzaam in de richting van het raam te schuiven.

Toen hij op zijn uitkijkpost zat, ontdekte hij dat er buiten mijnheer Florijn niemand in de kamer was, maar toch vond hij de oplossing van het geluid. Op de tafel stond een bandrecorder, waarvan de schijven draaiden. Mijnheer Florijn zat bij de tafel en druppelde een vloeistof in een reageerbuisje. Telkens zette

hij de recorder af, nam een ander reageerbuisje en zette het toestel weer aan. Dan boog hij luisterend het hoofd. 't Leek wel of hij gedictreed werd vanuit de recorder.

Don liet zich naar beneden glijden en liep naar zijn zusje. „Zet Trix maar weer in zijn mand.”

Op de kamer gekomen bracht Don verslag uit.

„Dus eigenlijk heb je niets ontdekt,” fluisterde Dicky.

„Had jij het dan zo leuk gevonden als ik een spion had gezien?”

Dicky schudde het hoofd. „'t Is allemaal zo vreemd. Waarom mogen we niet weten wat mijnheer Florijn werkelijk doet?”

Na het nachtelijk avontuur vielen ze in slaap, toch blij niets ontdekt te hebben, maar de volgende dag had het muisje nog een staartje. Te laat bemerkte Dicky dat ze vergeten hadden de serredeuren weer te sluiten. Chris redde onbewust de situatie.

Ze bleef hoofdschuddend voor de dames staan en zuchtte:

„Ja, ja, zo gaat het als een mens ouder wordt. Ik heb gisteravond Justus binnengelaten. Dat stoute dier was nergens te vinden toen ik naar bed ging. O, o, wat ben ik dom geweest.” Dicky vond het niet nodig de zaak recht te zetten. Ze glipte naar boven en vertelde haar broer wat voor fout ze gemaakt hadden.

Don had ook een nieuwtje. Toen Marleen haar vader goedemorgen kwam wensen, stond zijn kamerdeur open en Marleen had hard geroepen: „Goedemorgen vadertje, heeft de bandrecorder het goed gedaan? Heeft het geluid niets te lijden gehad door de verhuizing?”

„Dan heeft het allemaal niets te maken met spionage en dan hebben wij ons eigenlijk idioot aangesteld.”

„Er is in ieder geval iets geheimzinnigs met mijnheer Florijn,” vond Don.

Op dat ogenblik werd de bel voor het ontbijt geluid en zonder verder te denken over de nachtelijke speurtocht, stormden ze naar beneden.

16. DE PROFESSOR GAAT WERKELIJK VISSEN

„Vadertje, toe, gaat u nu voor één dag eens met ons uit! Zaterdag moeten we al naar huis en dan heeft u bijna alle dagen op uw kamer gezeten.”

„Moeten we soms weer gaan vissen?” lachte de professor, die zijn microscoop opborg.

„Ja, hoe raadt u dat?” zei Marleen. „Klaas en zijn vader zijn hier. Ze hebben zoveel verstand van vissen.”

„Nu, dan hoef ik tenminste niet alleen met blagen op stap. Ik zal mijn manchesterpak aandoen. Dat kan een stootje velen.” Nadat de professor en mijnheer Van Harten elkaar begroet hadden, vertrokken ze.

De vader van Klaas koesterde grote verwachtingen. De dames, die hen uitgeleide deden, plaagden Klaas met het grote net, dat door Don gedragen werd en dat moest dienen om de vangst naar huis te brengen.

„Vandaag moeten we geluk hebben,” zei mijnheer Van Harten, „maar 't gaat bij onze visserij net als bij de haringvangst: de ene keer niets en dan zoveel, dat de netten scheuren.”

„Mijn netje zal zo gauw niet scheuren,” zei Klaas en bekeek de nieuwe sterke tas, die zijn moeder altijd gebruikte voor de vuile was als ze naar de wasserette ging, en die hij ten overvloede ook nog had meegenomen.

„Laten we de bus nemen die naar Arnhem gaat,” stelde zijn vader voor. „Dicht bij de stad stappen we uit en informeren eerst maar eens waar goed viswater is.”

Na een mooie rit door de Veluwe bossen verlieten ze de bus en hadden geluk.

Al gauw kwamen ze een man tegen, die er nogal landloperig uitzag, maar die een paar flinke snoekbaarzen droeg. Mijnheer Van Harten keek begerig naar de vis en zei: „Je hebt blijkbaar geluk gehad, maat.”

„Dat kunt u ook hebben,” grinnikte de man. „Als u maar naar 't viswater gaat, waar ik vandaan kom.”

„Als je 't ons wijzen wil,” zei mijnheer Van Harten, „is me dat wel een goede sigaar waard.’

De man maakte een schuivend gebaar met duim en wijsvinger. „Als u er een fooitje voor overhebt? Voor twee gulden wijs ik u de plek,” en overtuigd dat de amateur-vissers wel op zijn aanbod in zouden gaan, vervolgde hij: „Als u mee wilt lopen, breng ik u er langs de kortste weg heen.”

Het gezelschap liep achter de wonderlijke visserman aan. Het paadje was zo nauw, dat ze achter elkaar moesten gaan. Het was ook nog een weg met hindernissen: een keer moesten ze door een gat in de heg kruipen en even later over een hek klimmen.

„Je brengt ons toch niet naar verboden viswater?” vroeg mijnheer Van Harten.

„Hebt u dan een bordje gezien met verboden viswater?” was de weervraag van de zwerver.

Maar half gerustgesteld liepen ze achter de gids aan. Het plekje waar ze uiteindelijk terechtkwamen, was ideaal. Het was beschut tegen de wind door laag struikgewas, dat tot aan de rivier doorliep.

„Ziezo,” zei de man, „gooi hier de hengeltjes maar uit.”

Mijnheer Van Harten wilde vol ijver beginnen zijn hengels uit te schuiven, maar de man hield de hand op. „Als ik zo vrij mag zijn, heren.”

„Laat mij die plicht nu maar eens op me nemen, vriend” lachte de professor en legde een rijksdaalder in de hand van de gids. De man wenste hun een goede vangst en verdween.

„Hij noemt mij zijn vriend,” meesmulde de bedrieger. „’t Zal mij benieuwen hoe de baron hem noemt als hij per ongeluk de kant van zijn viswater uitkomt.”

Mijnheer Van Harten was verrukt over het plekje. Binnen een halfuur had hij vier flinke snoekbaarzen gevangen.

De professor mocht ook de wacht houden bij een hengel, maar hij gaf hem vlug aan Marleen over.

„Jammer, dat we geen jampotje meegebracht hebben,” zei hij. „Ik ben meer benieuwd naar de algen, dan naar de vangst.”

„Vergeet nu maar voor één dag die algen,” zei Marleen en riep dat ze geloofde beet te hebben. Ze had werkelijk een baars aan de lijn.

„Dat maakt vijf,” zei mijnheer Van Harten, maar tot zijn verwondering vond hij slechts drie snoekbaarzen. John stond met een wat schuldig gezicht bij de tas van Klaas.

„Die ene had het zo benauwd. Hij sprong uit de tas en toen heb ik hem met mijn schoen in het water gewipt.”

„Je bent me de visser wèl,” grapte mijnheer Van Harten.

Tegen de middag vond de professor dat het tijd werd om wat te eten. De lunchpaketten werden te voorschijn gehaald en ze zetten zich in het gras.

Terwijl ze na de maaltijd nog wat napraatten en overlegden wat ze die middag zouden doen, werd het lage struikgewas vaneen gebogen en een wat oudere heer kwam te voorschijn. Hij droeg een kostuum van Engels tweed en hield een spaniel aan de riem. Hij nam het gezelschap met een onvriendelijke blik op en zei: „Ik geloof dat ik hier kom of ik geroepen ben.”

„Ja, dat geloof ik ook,” zei de professor olijk. „We weten namelijk niet hoe we de weg zullen bereiken zonder gids.”

„U wilt beweren niet te weten dat u hier op verboden terrein bent?”

„We werden hier gebracht door iemand die zei dat we hier mochten vissen.”

„Maar dit is mijn viswater. Ik ben namelijk de baron en u bevindt zich op mijn terrein.”

„Wij hebben de man helemaal vertrouwd. We wisten eenvoudig niet dat we hier niet mochten zijn.”

„Als er hier een politieagent was, zou ik jullie laten bekeuren.” Het leek wel of dit een toverspreuk was, die de begeerde man uit de grond stampte, want vlak achter hem zei een zware bastem: „Kan ik u van dienst zijn, mijnheer de baron?”

De baron wees op de vissen en de hengels. „Deze vangst is afkomstig uit verboden viswater. Ik heb de heren wel niet op heterdaad betrapt, maar het ligt voor de hand dat ze wisten op verboden terrein te zijn.”

„Als u maar weet dat we hier gebracht zijn door iemand anders,” zei Klaas, die het vreselijk vond dat zijn vader en mijnheer Florijn niet op hun woord geloofd werden.

De agent hief bezwerend de hand op. „Laat eerst de baron verslag doen en dan kunt u vertellen hoe de vork in de steel zit.” De baron vertelde in 't kort hoe hij de situatie hier gevonden had en later deed de professor het woord. De jongeren doorspekten het verhaal met uitroepen om de waarheid te staven. De agent had zijn boekje te voorschijn gehaald en zei: „Ik zal de zaak onderzoeken, maar u voelt wel dat ik uw naam op moet schrijven.”

Met een hooghartige blik verdween de baron. Spijtig keek de professor hem na. Hij kon best begrijpen dat ze verdacht werden. Ze hadden de schijn tegen zich.

„Mag ik uw naam weten, mijnheer, uw naam en uw adres?”

„Alle namen en adressen!” riep Klaas. „Dat is tenminste eerlijk.”

„Het gaat alleen om een onderzoek,” zei de agent, „aan één naam heb ik genoeg.”

„Wij logeren in Huize Mica,” begon de professor, „het staat in Duivenoord.

„En uw naam?”

„Mijn naam is Bene . . .”

„Florijn,” riep Marleen waarschuwend. „U heet toch eigenlijk Florijn.”

De politieman keek argwanend van zijn aantekenboekje op. „We hebben geen eigenlijke en oneigenlijke namen,” snauwde hij. „Als u een verkeerde naam wilt opgeven, maakt u de zaak nog erger. Ik vraag u hoe u heet.”

De professor die wel begreep dat hij geen valse naam kon opgeven, scheurde een velletje uit zijn notitieboekje en, nadat hij erop geschreven had hoe hij werkelijk heette, reikte hij het blaadje de agent over.

„Zó, mijn voornamen staan erbij en mijn adres in Amsterdam ook. Is het zo voldoende?”

De agent scheen nog niet helemaal overtuigd te zijn, maar hij borg zijn aantekeningen toch op.

Op de terugweg liep Marleen naast haar vader. Ze zei: „O, vadertje, wat was u weer verstrooid. U wilde onze eigen naam opgeven.”

„Dat heb ik ook gedaan. Dat kan helemaal geen kwaad. De politie zal die man die ons de weg wees, heus wel betrappen als hij vandaag of morgen weer komt.”

„We hadden nooit aan die dwaze naamsverandering moeten beginnen,” zei Marleen wijs. „Met dat aapje kwam ook al bijna uit dat u geen dierenarts was.”

„Om echt vakantie te hebben, moet ik wel onder valse vlag varen,” lachte de professor, „maar ik beloof je dat ik in ieder geval de dames Simpeldaal bij ons vertrek in zal lichten. Ik had het bij onze aankomst al willen doen.”

„Ja, en Dick en Don ook. Ze moeten weten hoe we werkelijk heten als ze ons schrijven willen.”

De anderen hadden hen ingehaald.

„Als we boete krijgen, betaal ik de helft,” zei mijnheer Van

Harten.

„Die boete komt wel terecht, maar het is 't ergste dat we nu nog geen vis hebben,” zei Donald. „De agent heeft ze gehouden.” „Het lijkt mij het beste dat we maar vertellen hoe alles zich toegedragen heeft, maar we zeggen niet dat we bekeurd zijn.”

Ze waren opvallend stil, toen ze naar huis reden. Don dacht eraan hoe mal het was dat mijnheer Florijn zich in zijn eigen naam vergiste en Dicky herinnerde zich ineens dat Marleen in 't begin ook zo iets gezegd had van Be . . . Be . . .

Ze zei toen dat ze weleens stotterde. Daar moest ze het vanavond toch eens over hebben met Don. Zou mijnheer Florijn toch een spion zijn?

De huisgenoten van Huize Mica dachten er niet over het gezelschap te plagen met hun sof-dag. De dames vonden dat Klaas en zijn vader maar bij hen moesten blijven eten. Verontwaardigd luisterden ze naar het verhaal van de zwerver, die hun zo'n poets gebakken had.

„Ze moesten zo'n kerel opsluiten,” zei tante Cato, „ze moesten . . .”

„Juffrouw Mia, er is telefoon . . .”

„Ga jij maar, Cato, jij verstaat het beter.”

Pruttelend kwam juffrouw Cato even later terug. „Daar worden we opgebeld door de rijks politie, die me vraagt of er hier een zekere mijnheer Benedict in pension is. Ik zei hem dat we niemand van die naam kenden en daar zegt hij: „Ja, ja, dat dacht ik wel, maar we komen dat heerschap wel op het spoor.”

Ze hield op en keek naar de professor, die zo onbedaarlijk lachte, dat hij zijn servet neer moest leggen.

„Vindt u dat zo grappig, mijnheer Florijn?” vroeg tante Mia een tikje verontwaardigd.

„'t Is al over,” zei de professor. „Vroeg hij nog iets anders?”

Tante Cato schudde het hoofd. „Toen hij zei dat hij van de politie was en iemand zocht, zei ik dat er bij mij alleen nette

mensen woonden.”

John en Marleen waren heel erg geschrokken, maar toen hun vader zo moest lachen, fluisterde Marleen: „Vader heeft toch zeker geen kwaad gedaan. Hij zal nu wel vertellen hoe de vork in de steel zit.”

Dicky en Don waren er heel anders aan toe. Benedict, dacht Dicky. Die naam begint met Bé, de eerste letters van de naam, die Marleen bij de kennismaking op de dag van aankomst had willen noemen en waarmee haar vader zich die middag weer vergist had. Wat voor geheim school er toch achter mijnheer Florijn, die zijn naam en zijn beroep verborg?

De professor onthulde het geheim nog niet. Hij zei: „’t Is één van de laatste avonden. Vanavond kom ik gezellig beneden zitten.” Hij ging daarop naar boven en Marleen volgde hem. „Vader, waarom vertelt u nu niet alles?”

„Dat doe ik heus wel, kindje. Vanavond laat ik liever geen bom inslaan.”

„Ja, maar die politiemans denkt dat u een verkeerde naam hebt opgegeven.”

„Die man zal de zaak wel blauw-blauw laten. Ik heb hem toch mijn werkelijke naam opgegeven? We zullen wel een boete krijgen voor dat vissen, maar dan is de zaak al opgehelderd.” Marleen verfriste zich en trok een andere jurk aan. Toen ze beneden kwamen, hadden de tantes met behulp van Dicky en Don het echt gezellig gemaakt. De stoelen stonden in een kring en op het terras brandden de schemerlampjes. Klaas en zijn vader waren naar huis gegaan.

„Zullen we vanavond weer spreekwoorden raden?” vroeg Dicky.

„Straks kunnen jullie spelletjes doen, maar eerst moeten er een paar knotten wol opgewonden worden,” zei tante Cato.

„Bah, wat saai,” riep Don, maar de professor zei dat hij wel een paar fijne verhalen in petto had.

Maar hij kwam niet aan zijn verhalen toe. Toen ze gezellig bij

elkaar zaten en tante Mia een knot om de handen van Dicky gelegd had, knarste het grind en kwam agent Sanders het hek binnen.

„Goedenavond samen,” zei hij, nader komend.

Tante Mia keek van Don naar John. Hadden de heertjes soms wat uitgespookt? Sanders kwam hier niet voor niets.

Trix schoot blaffend naar voren, maar Don haalde hem terug. Sanders krabde zich eens achter het oor en zei: „’t Ja, dat is een vreemde geschiedenis. Ik heb telefonisch opdracht gekregen om te onderzoeken of er zich hier iemand bevindt onder een andere naam.”

Tante Cato was opgestaan. „Maar Sanders, we hebben een keurig pension. Dacht je dat er hier een oplichter zou logeren?”

De professor, die wel begreep dat hij nu de zaak zou moeten ophelderen, stond op en legde zijn hand op de schouder van de agent. „Ik heb geen valse naam opgegeven. Ik heet werkelijk Benedict.”

„Professor Benedict,” riep Marleen triomfantelijk.

Tante Mia was helemaal van streek. Die nette mijnheer Florijn was een bedrieger. Ze stamelde het woord hardop.

De politie-agent die meer mensenkennis had, dan de dames, zei: „Ho, ho, die mijnheer heeft misschien wel een reden om zijn naam tijdelijk te veranderen. Bedrieger is een benaming, die u niet zo vlug gebruiken mag. In ieder geval heeft mijnheer hier aan de justitie – Sanders zette een hoge borst op – zijn goede naam opgegeven, dus voor de politie behoeft hij zich niet te verbergen.”

De professor nam nu de leiding. „Ik ben hoogleraar in de biologie en nog wat aanverwante artikelen. In ’t najaar heb ik een studiereis naar Perzië gemaakt en dat vonden de mensen zo gewichtig, dat ik na die tijd gewoon bestormd werd met aanvragen, interviews, lezingen, artikelen voor wetenschappelijke tijdschriften enz. Omdat ik een beetje overspannen was, heeft

de dokter me aangeraden rust te zoeken in het buitenland, maar ik vind die reizen naar 't zuiden heel vermoeiend en voor mijn kinderen wilde ik graag in een gezellig pension zijn, dus bleef me niets anders over dan van naam en beroep te wisselen." Tante Cato stond op. „Als ik dat geweten had, zou ik niet goed-gevonden hebben dat u iedere dag op uw kamer zat te werken." „Dat was heus ontspanning voor me," glimlachte de professor. Tante Mia telde ondertussen op haar vingers af wat ze nu allemaal begreep: de geschiedenis met het zieke aapje dat de professor niet kon helpen en het jampotje met het slootwater en . . . Dicky sprong op. „En wij hebben gedacht dat u een spion was." „Ja," zei Don. „Wij zijn 's nachts in een boom geklommen om te kijken of u iemand bij u had. Er werd op uw kamer gepraat midden in de nacht."

„In een boom geklommen? 's Nachts?" Tante Cato moest eau de cologne nemen om bij te komen.

Dicky en Don deden nu het verhaal van de nachtelijke speurtocht. De agent schudde van de lach. „Daar denk je dat je toezicht moet houden in een rustig dorp en dan ontdek je een heel nest vol spionage-intriges en geheimen."

„Ik had natuurlijk de hele zaak wel uit de doeken gedaan voor ik wegging," lachte de professor, „maar de bekeuring werd mij noodlottig."

„We gaan klinken op de geschiedenis," zei tante Mia en haalde een fles wijn uit de kelder. Sanders kreeg ook een glas. De kinderen moesten het met frambozenlimonade doen, maar dat vonden ze minstens zo lekker.

17. EEN DAG VOL VERRASSINGEN

Het regende en het viertal zat een beetje landerig bijeen. Het afscheid kwam in zicht en dat vonden ze allemaal even vervelend.

„Bah, wat een afgezakte gezichten,” plaagde Bella, die een brief kwam brengen.

„Een brief voor ons,” riep Dicky. „Dat is tenminste iets fijns.” „Wat voor postzegel zit erop?” vroeg John, die een verwoed verzamelaar was. „Weer één uit Zambia?”

Don keerde de brief om en schrok: „Hoe kan dat nu. Een postzegel met het stempel Amsterdam.”

Met zijn pink ritste hij de brief open en las: „Lieve kinderen. Nu moeten jullie echt niet schrikken, hoor. Moeder en ik zijn in Amsterdam.”

„Ha,” juichte Dicky en sprong op.

„Luister nou eerst,” zei Don ongeduldig en duwde zijn zusje terug. Hij vervolgde: „Wij zijn teruggekomen omdat moeder een lichte operatie moest ondergaan. Die operatie had wel mogen wachten, maar omdat de toestand in sommige Afrikaanse landen nogal rumoerig is, besloten we per vliegtuig naar Holland te gaan en direct maar in Amsterdam te blijven. Moeder is al geopereerd. Alles is goed gegaan. Dokter Dolemans zal jullie de volgende week halen om moeder te bezoeken. Je kunt dan wel in één dag heen en weer. Je begrijpt hoe moeder en ik naar jullie verlangen . . .”

Dicky en Don waren zo uitgelaten, dat ze elkaar om de hals vlogen.

„Vader en moeder terug! O, wat heerlijk.”

„We moeten het direct aan de tantes vertellen!”

Dat hoefde niet, want de dames wisten het al. Ingenieur Bolhaar had hen volledig ingelicht. Hij had hun ook geschreven dat ze niet meer naar Zambia teruggingen en dat dokter Dolemans zou proberen hun huis vrij te krijgen, zodat ze zo spoedig mogelijk weer naar hun dorp konden vertrekken.

Toen de professor hoorde van de brieven uit Amsterdam, zei hij: „Maar het is toch dwaasheid om dokter Dolemans hierheen te laten komen om die twee veulens mee te nemen naar mijn woonplaats! Het is toch veel eenvoudiger dat ze met ons mee-reizen en bij ons blijven! Dan kunnen ze hun moeder veel vaker bezoeken.”

Toen was het de beurt van John en Marleen om zich te gedragen als twee wilde Indianen, maar de tantes opperden bezwaren. Mijnheer Bolhaar had immers alles al zo geregeld met dokter Dolemans! Als de kinderen eerder vertrokken, zou dat hele plan in duigen vallen.

„Mag ik dat nu eens regelen?” vroeg de professor.

„Als u dat wilt, mijnheer Florijn.”

„Mijnheer Benelux,” verbeterde tante Cato en de kinderen hadden pret om de beide vergissingen.

„Gaan jullie nu maar naar buiten, levenmakers,” commandeerde de professor. „Ik zal dat varkentje wel eens wassen.”

Opgewonden ging het viertal naar buiten.

„Zullen we het vast tegen Klaas gaan zeggen?” vroeg Dicky.

„Laten we eerst wachten tot vader klaar is met telefoneren,” vond John.

Het duurde wel een kwartier voor hun vader naar buiten kwam. „’t Is allemaal oké,” zei hij. „Jullie mogen met ons mee naar Amsterdam.”

„Weet u ook in welk ziekenhuis moeder ligt? Dan gaan we direct naar haar toe,” zei Dicky.

„Kalm aan. Ik heb het adres van het ziekenhuis en dat van het

hotel van je vader, maar ik heb beloofd dat ik me eerst met hem in verbinding zou stellen voor jullie op bezoek mogen gaan.”

„Maar we gaan vader direct alles schrijven,” zei Don en wilde naar boven gaan.”

„Nee, opgewonden standje,” zei de professor. „’t Zonnetje is doorgebroken en de bus wordt pas vanavond gelicht. Jullie gaan eerst maar eens een eindje fietsen.”

„Kom mee naar Klaas, dan gaan we het hem nu vertellen,” riep Dicky.

Voor het huis van mijnheer Van Harten gaven ze een bellenconcert en hieven een gejedel aan dat de hele dorpsstraat op stelten zette.

Klaas was de enige die een mistroostig gezicht zette, toen hij het nieuws hoorde. „k Ben blij voor jullie,” zei hij, „maar ’t betekent dat jullie na de grote vakantie ook niet meer terug komen op school.”

„Maar ’t volgend jaar komen we vast en zeker naar de tantes,” zei Don.

„En wij komen óók,” riep Marleen.

Klaas bleef somber. „Met de fijne fietstochten is ’t ook afgelopen. Ik had zo gehoopt dat we nog een keer naar de stad zouden kunnen gaan.”

„Laten we dat dan direct vandaag nog doen!” vond Dicky.

Klaas vroeg verlof en haalde zijn fiets. Met z’n allen reden ze langs Huize Mica om een lunchpakket te halen en ze kregen de boodschap mee dat ze niet te laat thuis mochten zijn.

„We moeten nog een brief aan vader schrijven. We komen bijtijds terug.”

„Voorzichtig in ’t verkeer,” riep de professor, „en ga even kijken hoe ’t met mijn aapje is.”

„Dan gaan we de circuswagen weer opzoeken,” stelde Dicky voor, maar dat bleek niet nodig. Toen ze de stad binnenreden, werden ze gedwongen af te stappen. Er stond een rij mensen

langs het trottoir. Ze hoorden al spoedig dat er een grote circus-optocht in aantocht was. Heel de menagerie zou eraan te pas komen. De olifanten zouden meedoen en de paarden ook.

Gelukkig konden ze een plaatsje vinden aan de rand van het trottoir. Toen ze nog maar juist stonden, arriveerde de voorhoede van de stoet. Een buitelandse clown maakte allerlei grimassen en trok zó de aandacht, dat de fier stappende rijpaarden al bijna voorbij waren voor de toeschouwers er erg in hadden. De vijf uit Duivenoord hadden geen ogen genoeg om te kijken naar de fleurige optocht.

„Daar komen de olifanten,” riep Dicky. „O, kijk eens, daar is ook de kanjer, die ons ondergespoten heeft. Er is nu ook een kleintje bij.”

Boven op de ruggen van de dieren zaten de namaak-oosterlingen. In hun witte gewaden met de tulbanden op hun hoofden wiegden ze statig op de ruggen van de reusachtige dieren, maar naast de olifanten liepen de verzorgers, gekleed in hun slordige kleren, die ze in de stallen ook droegen.

Na de olifanten kwamen de danseresjes, maar daar had het vijftal geen oog voor, want John riep: „Kijk daar eens, achter de danseressen. Er komt een pony aan en op zijn rug . . .”

Maar hij hoefde niet uit te leggen wie er op de rug van het kleine paardje zat. Het was de eigenaar van het aapje. En het aapje dat over zijn kop buitelde en danste, was aangekleed als een matroosje.

„Jammer, dat hij ons niet zag,” vond Dicky.

„Maar we kunnen toch wel aan vader zeggen dat hij weer helemaal gezond is.”

Achter de pony's kwamen de kooien met wilde dieren.

„Zo'n circus is eigenlijk helemaal niet zo leuk,” vond John. „Die beesten zijn zo onrustig. Als we in Amsterdam zijn, gaan we weer naar Artis en daar is 't veel fijner.”

Toen de optocht voorbij was, trokken ze de stad in, aten in een

lunchroom hun boterhammen en fietsten weer terug.

„De laatste fijne dag,” zei Klaas met een zucht, die ze allemaal even stil maakte.

Thuisgekomen gingen ze brieven schrijven. Don één aan vader en Dicky één aan moeder.

's Avonds in bed bleven Dicky en Don zó lang napraten, dat de professor riep: „Ik geloof dat ik maar eens in de boom moet klimmen om te kijken wat er aan de hand is in die kamer.”

Schaterend van de lach trokken ze het licht uit en vielen na de veelbewogen dag als een blok in slaap.

18. BIJ MOEDER TERUG

„Kom eens bij me zitten, Dicky.”

„Bent u wakker, moeder? Even deze chrysanten nog water geven.” Ze dribbelde nog wat heen en weer en zette zich toen naast haar moeders bed. „Vader heeft gezegd dat er niet te veel gepraat mocht worden.”

„Ik mag niet zoveel praten, maar jij wel. Heb je 't prettig in het Florijnhuis?”

Moeder, die natuurlijk al alles af wist van de naamsverandering, legde haar hand op die van haar dochtertje.

„We hebben het o zo heerlijk, moeder. John en Marleen wonen in zo'n leuk oud grachtenhuis. Er is iedere dag wat anders te zien en we gaan vaak uit. We zijn al in Artis geweest en we hebben een rondvaart gemaakt door de grachten en morgen gaan we eten in de Bijenkorf.”

„Ja, er zal wel heel wat meer te beleven zijn dan op het dorp bij de tantes. Heb je 't erg saai gehad?”

Dicky weifelde even, dan zei ze: „Ja, eerst wel, maar toen Marleen en John kwamen, was 't heerlijk.”

„Ben je toch blij dat we terug zijn?”

Dicky legde haar hoofd op het kussen naast dat van haar moeder en zei: „O moeder, we zijn zo blij. Weet u, vroeger vond ik het heel gewoon dat we u hadden, maar nu . . .” Ze wachtte even en vervolgde: „Marleen heeft geen moeder.”

„Marleen en John gaan ook niet naar de kerk, hè?”

„Nee, maar ze vloeken nooit meer. Eerst wel.”

„Gingen ze 's zondags niet mee met jullie?”

„Eén keer, maar ze vonden het er vervelend.”

„En jij? Vind jij het altijd prettig om te gaan.”

„O nee, ik verveel me ook wel eens, maar met u vind ik het altijd prettig om te gaan. Thuis is alles anders.”

„Je gaat ook niet alleen naar de kerk voor jezelf, Dicky. Je gaat erheen om over God te horen.”

„O, maar de verhalen over de Heer Jezus vonden Marleen en John wèl mooi. De wonderen vooral!”

Moeder zweeg even en zei zacht: „Het is niet voldoende om de verhalen mooi te vinden.”

Dicky kreeg een kleur. „Als vader en u ons van het kerstfeest vertellen en zo, dan is 't allemaal heel gewoon, maar om er zelf over te praten, dat is, dat is . . . zo raar.”

„Je zult het wel kunnen als je wat ouder bent, kindje.”

„De bezoektijd is om, jongedame,” zei de verpleegster, die binnenkwam. „En vanavond is er weer bezoek.”

„Dan is het vaders beurt,” zuchtte Dicky, „en morgenochtend komt Don.”

„Over een paar dagen mogen jullie samen komen en dan moet je Marleen en John ook maar eens meebrengen.”

Dicky nam afscheid van haar moeder en werd aan de poort opgewacht door Don en de anderen. Dicky vertelde de goede berichten. Ze gingen per tram naar huis, want dat was ook één van de heerlijke dingen van Amsterdam. Je maakte fijne ritten door al die drukke straten en zag allerlei mooie gebouwen en plekjes, die je alleen maar van plaatjes kende.

In het grachtenhuis vonden ze ingenieur Bolhaar, die kennis had gemaakt met de gastheer en zijn kinderen en die af en toe even aanwipte. Hij kwam vertellen dat dokter Dolemans hem gebeld had om te zeggen dat hun huis de week daarop vrij zou komen. De tijdelijke bewoners hadden andere kamers gevonden. Catrien was nu bezig het huis schoon te maken.

„Dan kunnen we met z'n allen naar huis,” riep Dicky. „Mag ik het moeder vertellen?”

Maar dát genoeg liet vader zich niet ontnemen. „Ik ga moeder opbellen,” zei hij. „Gelukkig dat ze telefoon op haar kamer heeft.”

„Maar we mogen toch niet te druk praten!”

„Goed nieuws komt nooit te vroeg,” vond vader.

En dat vond de zuster zeker ook, want het gesprek duurde aardig lang.

Veertien dagen later gingen ze naar huis. Vader had nog geen eigen auto en daarom kwam dokter Dolemans hen halen. Ze gingen niet meer aan bij de tantes, want vader was al naar Duivenoord geweest om de dames te bedanken.

Dicky en Don reisden met de trein.

Bij 't afscheid op 't station had Marleen tranen in de ogen.

„'t Zal zo stil zijn thuis,” zuchtte ze. „Beloven jullie echt te schrijven en met de grote vakantie weer naar Huize Mica te komen?”

Dicky en Don beloofden het.

Bij thuiskomst zat moeder weer als vanouds op haar plaatsje in de serre, en toen ze naar bed waren gegaan, voelde moeder zich zo goed, dat ze Dick en Don net als vroeger even welterusten kon komen zeggen.

„Heerlijk, hè lieverd, dat we weer thuis zijn,” zei ze en ging op de rand van Dicky's bed zitten.

Dicky plukte aan moeders mouw en zei: „Alleen... weet u... wij hebben het zo fijn en Marleen en John hebben geen moeder en...”

„En ze kennen de Heer Jezus niet en dat is nog veel en veel erger.”

Moeder bukte zich over Dicky en stopte haar in alsof ze een klein meisje was.

„Ik heb een fijn plannetje,” zei ze. „Jullie hoeven niet te wach-

ten tot de volgende zomer. Met Kerstmis vragen we John en Marleen en dan vieren we samen kerstfeest. Dan vertellen we hun waarom het nodig was dat de Heer Jezus op aarde kwam en dan geven we hun alle gastvrijheid, die ze jullie hebben gegeven.”

„Nog veel meer,” zei Dicky, „want wij hebben ú.”

En de Heer Jezus, dacht ze toen moeder weg was en ook dat je alleen maar kon weten hoe rijk je was, als je anderen ontmoette, die dat alles moesten missen.

Wat gingen de maanden vlug voorbij. Het werd herfst en de kerstvakantie was aangebroken voor ze het wisten. Het beloofde een fijne ouderwetse kerstvakantie te worden met veel sneeuw en ijs. De eerste vakantiedag al konden Dick en Don met hun logés schaatsenrijden en bobsleeën, en Trix holde en blafte, tot hij niet meer kon.

Het was jammer dat Klaas niet kon komen, maar die had nu op zijn eentje ‘rode hond’ gekregen.

„Jullie hebt me vast besmet,” schreef hij achter op een kerstkaart. En toen brak Kerstmis aan. Met z’n vieren mochten ze met de boswachter mee om een kerstboom uit te zoeken. Hij maakte er een gekruist hout onder zodat de boom stevig stond en toen gingen ze met z’n allen naar de stad om versierselen te kopen, want in de Kongo hadden ze natuurlijk geen kerstboom gehad. En zo werd het kerstavond.

Thuis hadden John en Marleen ook altijd een kerstboom gehad en cadeautjes gekregen, maar hier vonden ze het veel fijner, omdat mevrouw Bolhaar piano speelde en vader het kerstverhaal vertelde.

Op de pick-up werden ook kerstplaten gedraaid en het was verwonderlijk hoe vlug John en Marleen de liederen konden meezingen, die Dicky en Donald al kenden.

Aan het slot van de avond zei ingenieur Bolhaar: „De Heer Jezus kwam op aarde voor àlle mensen. Voor Dicky en Donald, maar ook voor jullie, Amsterdammertjes.”

John en Marleen hadden nu wèrkelijk kerstfeest gevierd.

INHOUD

1.	Moeder Bolhaar denkt hardop	7
2.	Twee vrijbuiters, maar toch . . .	10
3.	Opschudding in Huize Mica	18
4.	Huize Mica wordt verkend	22
5.	De geheimzinnige doos	27
6.	De muisjes gaan uit logeren	31
7.	Twee 'rode hondjes' krijgen bezoek	35
8.	Een inbreker!	39
9.	Trix mag blijven	46
10.	Speelkameraden op komst	49
11.	De gasten arriveren en vangen gerookte paling	54
12.	Marleen verveelt zich op zondag	67
13.	Een verjaarpertij komt in zicht	70
14.	De verjaardag	76
15.	Dicky heeft zelfverwijt. Is mijnheer Florijn een spion?	83
16.	De professor gaat werkelijk vissen	90
17.	Een dag vol verrassingen	100
18.	Bij moeder terug	105